

இன்பங்கள் இலவசம்

அற்புதமாயிருந்தது இரவு.

கருப்பு என்றாலும் களையான கிராமப்புறப் பெண்ணின் முகம் போன்ற வானம்.

மல்லாந்து தன் மீதே ஒற்றை வைரங்களைத் தூவி அழகு பார்ப்பவளைப் போன்று கரும்பட்டுப் பின்னணியில் நட்சத்திர ஜொலிப்பு.

கீழே நீரோடையின் சினுங்கல் சிரிப்பு.

சிறு வளைவான பாலத்தின் மீது நடந்தவள் குனிந்து ரசித்தாள். பாலத்தின் அடிப்புறம் சக்திமிகு விளக்குகள். அவை பாய்ச்சிய ஒளியில் அச்செயற்கை நீரோடை சல்லாத்துணி போல் இருந்தது. தன் இரகசியங்கள் அனைத்தும் வெளிச்சம் போடப்பட்ட தண்ணீர் வெட்கத்துடன் சினுங்கியது குமிழ் குமிழாய்...

எதிர்புதிராய்த் துழாவின மீன்கள்.

முட்டை விழிகளுடன் பருத்த தங்க மீன்கள் சோம்பலாய் நகர்ந்தன.

ஏவலாளர்களின் சுறுசுறுப்புடன் கப்பீஸ்.

குதிரையின் லாவக வேகத்துடன் வெள்ளிக் கெண்டைகள்.

மேலும் குனிந்து அவற்றோடு பேசினாள். “என்னை நினைவிருக்கா? இல்லை இந்த ஆறு மாதப் பிரிவில் மறந்தாச்சா?” குழந்தை போல உதடு பிதுக்கிக் கேட்டுவிட்டு, பதில் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

மீன்கள் வளைந்து திசைமாறி வாலாட்டி நகர்ந்தன.

“நான் போயிருக்கும் புது ஓட்டலிலும்கூட அழகிய நீர்த்தேக் கங்கள். விதவிதமான மீன்கள்... உங்களுக்குத் தந்ததுபோல அதுக்கும் தினம் தீனி போடுவேன். இங்கே நாலு வருடம் இருந்திருக்கேன் இல்லையா? அதில் கொடைக்கானல் எனக்குத் தாய் வீடு போலாச்சுது. உங்களைப் பிரிந்ததில் தங்கைகளைவிட்டுப் போனது போல, தவிச்சுப் போயிட்டேன். கேரளாவும் அழகுதான்... ஆனால் அங்கு போன ஒரு மாதம்வரை இராத்திரி அழுதிருக்கேன்... தெரியுமா?”

பேசும்போதே அவளின் இளவிழிகள் தளும்பிப் பளபளத்தன.

அருகே சீராய் வெட்டப்பட்டு மதில் போல நின்ற செடிப் புதர் ஒன்று அசைந்தது. திரும்பிப் பார்த்து, பின் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

‘நீங்க என்னைத் தேடினீங்களா? கூடப் பிறந்த அக்காகூட என்னை விசாரிச்சு ஒரு கடிதம் போடறதில்லை. நீங்களாவது யோசிச்சீங்களா?’

மீன்கள் ஓசையின்றி வாய் திறந்து மூடின.

சிறுநீரின் அழைப்பு வந்தது - “ஏம்மா மீனலோசனி... வந்து படு சீக்கிரம். காலை ஏழுக்கே கல்யாணம். நாலுக்கே எழுந்திரிக்கணும். இப்படி தண்ணிக்குள்ளே பார்த்துப் பேசிட்டிருந்தா... காலையில் எழும்போது உன் கண் மீனாய்த் துள்ளாது. கருவாடு போலாயிடும். வா...”

“அதுசரி. கல்யாணப் பெண் நீ ஏன் இன்னும் படுக்கலை?” மீனலோசனி விடுதியை நோக்கி நடந்தாள்.

“வழக்கமான திருமணம் இல்லையே மீனு இது. பெரியவங்க நடத்துவதாக இருந்தால் என்னை அதட்டி எட்டு மணிக்கே படுக்கச் செய்திருப்பாங்க. வயசான பாட்டி வந்ததே எனக்குச் சந்தோசம். நானும் முரளியும் இன்னும் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. எங்களுக்காக ஊர்விட்டு ஊர் வந்திருக்கும் சிறுநீர்தங்களுக்கும் கவனிக்கணும், இல்லையா?”

“என்ன வேலை? சொன்னா நான் செய்ய மாட்டேனா, புவனா? பிறகெதுக்கு முந்நாறு மைல் ஓடிவந்தேன்? நம்ப ரெண்டு பேருக்குமே பெத்தவங்க இப்போ உயிரோடில்லை. ஒருத்தருக்கொருத்தர்தான் ஆதரவு.”

“சொல்லணும்னு நினைச்சேன், மீனு. நாங்க இங்கே வாடகைக்கு ஒரு தனி வீடு பார்த்தாச்சு. இனி தோணும்போது விடுப்பு போட்டுட்டு நீ எங்களோடு வந்து தங்கியிருக்கலாம்.”

“பூஜை நேரத்துக் கரடியாய்...!”

“பூஜைக்குன்னு நேரங் காலம் உண்டு. அது இந்தக் கரடிக்கும் தெரியும்.”

புவனா இவள் கன்னத்தைக் கிள்ள, சேர்ந்து சிரித்தனர்.

“உன் புது ரவிக்கை ரெடி. போட்டுப் பார்த்திடு. அதுக்குத்தான் கூப்பிட்டேன்.”

“நீ எனக்காக ஏன் இத்தனை சிரமம் எடுத்துக்கறே, புவனா?”

“நானா தைச்சேன்? நம் ஓட்டல் டெய்லர்கிட்ட சொன்னேன். நம்ப மீனு பாப்பாக்கானு இரண்டே மணி நேரத்தில் தைச்ச அனுப்பிட்டார்.”

சிறு பெண்ணின் குதூகலத்துடன் ரவிக்கையைப் பிரித்துத் தன் மீது வைத்துப் பார்த்தவள், “ஹோ!” என்று மூச்சிழுத்தாள்.

“என்ன மீன் மாதிரி வாய் திறக்கறே?”

“இதென்ன கழுத்து ரொம்ப இறங்கியிருக்கே? உன் கல்யாணத்துக்குன்னே வரும் வழியில் கோட்டயத்தில் இறங்கி வாங்கினேன். இப்படிப் பண்ணிட்டாரே டெய்லர்...”

“நான்தான் இறக்கச் சொன்னேன்.” உதடு சுழித்தாள் புவனா.

“அச்சோ...!”

“பின்னே என்ன? சதா சாமியாரிணி போல மூடி மறைக்கிற ரவிக்கை. நாளை காலை நீ கவர்ச்சியாய் உலா வருவாய் தோழி!” ஆசை கூறுவது போலப் புவனா அபிநயித்தாள்.

செடிகளின் பின்னால் அரவம்... அசைவு... ‘சட்’டென்று கூர்ந்து பார்த்தாள் மீனு. இலைகளின் அசைவு தவிர அங்கு யாருமில்லை.

பணியாளர் விடுதிக்குள் பேச்சும் சிரிப்புமாய் ஏகக் கலாட்டா. வண்ணப் பலூன்களும், வாசனைமிக்க லில்லி மலர்க் கொத்துகளும் சூழலை மங்களகரமாக்கின.

ஆறு மாதம் முன்பு வரை இந்த ஓட்டலின் ஊழியர்களுள் மீனுவும் ஒருத்தி. 18 வயது இளம் பெண்ணாய் நுழைந்து வேலை பழகியது இங்குதான். ஓரளவு உலகம் புரிந்ததும் கூட அந்நான்கு ஆண்டுகளில்தான்.

வயதுக்கு வரும்முன்பே தாயை இழந்தவள் மீனு. அரும்பும் வயதில் அக்கா ஓரளவு ஒத்தாசையாய் இருந்தாள். என்றாலும், ஆஸ்துமா அவதியுள்ள அப்பாவும் தன்னையே தாயாகக் கருதி அண்டி நின்ற தங்கையும் அவளுக்கு எரிச்சலூட்டினர் போலும். அவளே வரன் தேடி, தனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை அமைத்து விலகிக் கொண்டாள்.

ஆனால் போகும்முன் -

“இதோ பாரு மீனா, ஒரு வருடம் கேட்டரிங் சேரு. நமக்கு காலேஜ் படிப்பெல்லாம் அவசியமில்லை. தட்டெழுத்தும் சுருக்கெழுத்தும் பழகு. வேலை தேடிவரும்!” என்று உபதேசித்தாள்.

அவள் சொன்னதை வேதவாக்காகக் கொண்டதில் பலன் இருந்தது.

வந்த வேலை பிடித்திருந்தது.

விதவிதமான மனிதர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம். கலையம் கெடாத சூழல். நிறைந்த சம்பளம். மூன்று ஆண்டுகளாக அப்பாவிற் கு ராஜ வைத்தியம்தான். ஆனால் சென்ற வருடம் அவர் இறந்த பின்னர்... வாழ்க்கை அர்த்தமிழந்தது.

உடன் வேலை பார்த்தவர்களின் பிரியத்திற்குக் குறைவில்லை. அவர்களோடு பேசிச் சிரித்து வளைய வந்த வேளைகளிலும் கூட மையத்தில் ஒரு குன்யச் சுழி.

அந்தத் தவிப்பான கட்டத்தில்தான் வர்மா அவள் வேதனையைக் கூட்டினான்.

“பேபி... உன்னைக் காதலிக்கிறேன்!” என்று தினம் மூன்று முறை கூறிக் கலங்கடித்தாள்.

தவிர்த்துக் கண்டித்தும் பயனில்லை. மீனு ஒதுங்கிப் பம்மினாள்.

“என்ன பேபி... வெட்கமா?” என்று ஒருநாள் அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து உள்ளங்கையில் அவன் முத்தமிட்டபோது, குன்றிவிட்டாள்.

உள்ளங்கையில் உதட்டின் சூடும், மீசையின் மொரமொரப்பும் வெகுநேரம் காந்தின.

தேய்த்துக் கழுவிய பிறகும் தீராத இம்சை.

புவனாவிடம்தான் போய்ச் சேதி சொல்லி அழுதாள்.

“அவன் கிடக்கான்... ஆனால் உனக்கு அவன் மீது நாட்ட மிருக்கா?”

“நிச்சயமில்லை, புவனா.”

“நாம யாருமற்ற அநாதை என்ற வேதனை, குறை உனக்கு உண்டு என்பது எனக்குப் புரியுது, மீனு. இந்நேரம் உன் மனசுக்கு இசைந்த துணை அமைஞ்சால் நல்லது. நமக்குன்னு ஒரு உயிர் - கடைசிவரை பிரியம் காட்டும் துணை...”

“நிச்சயமாய் அது இவன் இல்லை... ஆனா பேசும்போது உன் உதடு ஏன் துடிக்குதும்மா புவனா? எனக்கு ஆலோசனை என்ற பேரில் நீயே ஏதேதோ பேசிச் சொக்கிப்போறே...”

“எனக்குப் பாட்டி, தம்பி இருந்தம்கூட, முரளி என் வாழ்வில் வந்த பிறகு ஒரு நிறைவு... உற்சாகமான அர்த்தம்.”

“புரியுது. ஆனால் வரும் துணை அதுக்குத் தகுந்தவராய் இருப்பது முக்கியமில்லையா?”

“நிச்சயமாய் - இல்லைன்னா வாழ்வு பாழ்தான். வர்மாவைப் பற்றி விசாரிக்கச் சொல்றேன்... நல்லவனா இருந்தால்...”

“ஒதுங்கிப் போறவளை இழுத்து முத்தமிடுபவனைப் பற்றித் தனியாய் விசாரணை வேறா? எனக்கு இயல்பான மரியாதைகூட அவன் மேல் எழவில்லை, புவனா.”

“சரி... அப்போ கழுதையை விட்டுத் தள்ளு...”

தள்ளி நின்றும்கூடக் கழுதை விடவில்லை. ஒட்டி வந்தது. உரசியது.

மழைக் காலங்களில் உல்லாசப் பயணிகள் வருவது கம்மிதான். இங்கு அந்நேரம் பழுது வேலைகளைச் செய்வது எளிது.

சற்றே நைந்த படுக்கை விரிப்புகளை ஸ்டோர் அறையுள் வைத்துவிட்டு, இப்படி ஒழிந்த நாட்களில் கிழித்து, ஏப்ரன்களாகவும், தூசு தட்டும் துண்டுகளாகவும் கிழித்துத் தைக்கும் வேலை நடக்கும். பிசிர் விட்டிருக்கும் துவாலைகளைச் சீராய் வெட்டித் தைக்கலாம்.

“மீனு லம்பர் அறையில் இருந்து விரிப்புகளை எடுத்து வர்றியா... தையல்காரருக்கும்...” மாணேஜர் கேட்க,

“சொல்லிவிட்டுட்டேன், சார்!” என்று உற்சாகமாய்ச் சாவியுடன் கிளம்பினாள். சற்று ஒதுக்குப்புறமான அறை அது.

உருப்படிகளை எண்ணி வெளியே வைத்துவிட்டால் போதும். பையன்கள் தையல்காரரிடம் கொண்டு சேர்த்து விடுவார்கள்.

பாதி வேலையை முடித்தபோதுதான் அந்த அவஸ்தை உணர்வு. அந்த அரையிருட்டு அறைக்குள் வேறு யாரோ இருப்பது போல இருந்தது. வர்மா!

“ஏய்... பேபி! நீ எம்பி எம்பி துணிகளை எடுக்கும்போது உன் இடுப்பு வளைவு அற்புதம்... ரசித்த நான் சிலையாகிவிட்டேன்.”

அவன் இளிப்பில் இவளுக்குள் ஆத்திரத்தோடு அச்சமும் கிளர்ந்தது. வெளியே ஓட உடம்பு பரபரத்தது. இருந்தும் அவனைத் தாண்டித்தான் போய்க் கதவைத் திறக்க வேணும்...

நடந்தவளை அப்படியே கொடி போல வளைத்துப் பிடுங்கித் தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டான். முரட்டுக் கரங்கள், குருடன் புதையல் தேடுவது போன்ற வெறியுடன், அவள் இடையை அங்குலம் அங்குலமாய் அளைந்தன... அழுத்தின...

“இல்லை... வேணாம்... விடு, வர்மா...” அவள் அலறித் திமிர், அவன் தீவிரமானான்.

“என்ன பட்டு மேனி பேபி உனக்கு? ஐஸ்கிரீமைக் குழிக்கரண்டியால் வழித்தெடுக்கும்போது ஏற்படும் குழைவு!”

வெப்பமூச்சுடன் அவன் பேச, ஆவேசமாய் திமிறினாள்.

ஓங்கி முகத்தில் குத்தியதில் அவனது கண்கள் தாக்கப்பட்டன போலும். பிடி தளர்ந்தது. ஓடிக் கதவு தட்டினாள். துழாவினாள். எப்போது கதவைத் தாழிட்டான்? தவித்த நேரம் வெளியேயிருந்து கதவை இடித்துத் திறந்தனர்.

“மேடம்... என்னாச்சு?” மயங்கிச் சரிந்த அவளைப் பணியாளர் இருவர் தாங்கிக் கொண்டனர்.

ஒவ்வொருவராய் அனுதாப விசாரிப்புடன் வந்தது கசந்தது.

மறக்க நினைத்ததை மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கூரவேண்டிய அவஸ்தை.

‘நூறடி தள்ளியிருக்கிற கட்டிடத்திற்குத் தனியாகவா போவது?’

“இந்த வர்மா ஏற்கெனவே உன்கிட்ட வாலாட்டினானாமே?”

‘அவனை சஸ்பெண்ட் செய்துட்டாங்க தெரியுமா?’

‘எங்க... ரெண்டு வாரம் ஹாய்யா உலா போயிட்டு மறுபடி இங்கேயே வந்திடுவான். வர்ற மாதம் அறைகள் எல்லாம் முன்பதிவு செய்யப்பட்டாயிற்று. வருகிற கூட்டத்தை நாம் சமாளிக்கணுமே.”

“அவனை நாங்களே நாலு தட்டுத் தட்டிட்டுறோம், மீனு. எதைத் தட்டலாம் - காலையா கையையா?”

அயர்ச்சியாக இருந்தது.

நேரே மாணேஜரிடம் போனாள். “சார்... எனக்கொரு மாற்றல் அவசியம். வேறு ஒரு கிளைக்கு மாற்றிடுங்களேன்.”

“மாற்றலாம். ஆனால் இங்கு வரும் பல வாடிக்கையாளருக்கு உன் முகமும் பெயரும் பரிச்சயம். உனக்கும் அவர்களது விருப்பு வெறுப்புகள் அத்துப்படி... அது வியாபாரத்திற்கு அவசியமாச்சே.”

“ஒரு வருடமேனும் வேறு இடம் போக விரும்பறேன், சார்.”

“வர்மாவை இரண்டே மாசத்தில் அந்தமானுக்குக் கடத்திடறேம்மா!” புன்னகைத்தார்.

அங்கும் அவர்களுக்கு ஒரு பிரமாண்ட நட்சத்திர ஓட்டல் உண்டு. “தயவு செய்து எனக்கு உடனே மாற்றல் அவசியம் சார்!” அவள் உறுதி மாறவில்லை.

“கோட்டயம் அருகே புதிதாய் ஆரம்பித்த ஓட்டலுக்கு நீ மிகவும் பயன்படுவாய்... போறியா? பேக் - வாட்டர்ஸ், தமிழில் கழிமுகம்

என்போம். நீர் சூழ்ந்த தீவுச் சூழல் - தனிமைக்கும் இனிமைக்கும் குறைவில்லாத இடம்...”

அவள் அந்த வாரமே அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள்.

கொடைக்கானலில் பழகிய நண்பர்களை மீண்டும் பார்த்தது உற்சாகமாய் இருந்தது.

வர்மாவைக்கூட இயல்பாய், கண்களை நேராகப் பார்த்துப் பேசினாள். இவனுக்காகவா அஞ்சி ஓடினோம் என்று எண்ணுகையில் சின்னச் சிரிப்புக்கூட அரும்பியது.

ஆனால் இருட்டறையில் அவன் பிடிக்குள் சிக்கிக் கிடந்த அவதி அவளை வெகுநாள் வாட்டியிருந்ததே...

இப்படிப் பலப்பல எண்ணங்களுடன் கண்ணயர்ந்தாள், மீனு. அதிகாலை எழுந்தபோது முகத்தில் பூவின் மலர்ச்சி.

புவனா, முரளி இருவரின் மணநாள் இது. அவளிடம் அன்பு பகிர்ந்த இரு ஜீவன்கள் இணையும் வைபவம்.

சுறுசுறுவென எழுந்தாள்.

மலைநாடு ‘இன்னும் விடியவில்லையே’ என்று குளிரில் ‘பாவ்லா’ காட்டியது.

மணப்பெண்ணின் தலை அலங்காரத்திற்கு உதவிவிட்டு, தானும் குளித்துப் புதுச் சேலையைச் சுற்றிக் கொண்டாள். வரும் வழியில் கோட்டயத்தில் வாங்கியது. புதுசு கட்டும் சந்தர்ப்பங்கள் அவள் வாழ்வில் அதிகமில்லை. ஆனால் கட்டினால் அதன் சோபை, உற்சாகம் தனிதான். அந்திவான இளஞ்சிவப்பு நிறச் சேலை - தங்கக் காசுகளை ஆங்காங்கே தெளித்தது போன்ற சரிகை வட்டங்கள். உள்ளங்கழுத்தில் தங்க மணிகள் ஆடிய சிறு முத்துச் சரம்.

அதற்குப் பொருத்தமான குடை ஜிமிக்கிகள்.

தூக்கியிட்ட கொண்டையில் ஒற்றை மஞ்சள் ரோஜா.

விழிக்குள் துளி மை, புருவ மத்தியில் தங்கமும் சிவப்புமான டிசைன் பொட்டு.

அலங்காரம் அவள் அழகைத் தூக்கி நிறுத்தியது.

“யப்பா... அசத்திட்டே...”

ஆனால் நிற்க நேரமில்லாமல் வேலைகள் தொடர்ந்தன.

குறிஞ்சியாண்டவர் கோயிலில் திருமணம். தாலி கட்டும் நேரம் மட்டும்தான் நிற்க ஒழிந்தது.

வெளிமண்டபத்தில் காலைச் சிற்றுண்டி. அதற்கான இலைக்கட்டு இன்னும் வந்துசேரக் காணோம் என்ற பதைப்பில் அலைந்தவளைத் தோழிகள் இழுத்து நிறுத்தினர்.

“இத்தனை மைல் ஓடிவந்ததே இந்த நிமிடத்தைப் பார்க்கத்தான். தாலி முடிவதைக் கண் நிறையப் பாசேன்.”

தாலி முடிந்து தம்பதியராய் நின்ற புவனா, முரளி... பார்த்தவளது கண் நிறைந்தது.

‘இவர்கள் வாழ்க்கை சிறக்க வேணும், ஆண்டவா!’ மனம் கசிய வாழ்த்தியது. அந்நேரம்... கண்ணீர் மங்கிய பார்வையில் சிக்கினான் அவன். பரிச்சயமில்லாத, வெகு கவர்ச்சியான முகம்.

அவன் பார்வை இவளையே கூர்ந்தது.

இதென்ன சிரிக்கிறான்? தன்னைப் பார்த்தா?

அதிலும் இத்தனை குஷியான, விஷமச் சிரிப்பு!

அவசரமாய்த் தன் பார்வையை உருவிக் கொண்டவளால் ஒரு முழு நிமிடம்கூட, தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

காந்தத்தை உணர்ந்த இரும்புபோல அவனிடமே மீண்டும் நகர்ந்தன விழிகள்.

ஐயோ... கண் சிமிட்டுகிறானா என்ன!

அர்த்தம் ஆபாசமா? இல்லை... ‘ஐய்ய, இதென்ன சின்னப் பெண்ணாட்டம் கண்கலங்கறே... சிரி, பார்க்கலாம்!’ என்ற பிரிய சீண்டல்தான்!

விழிகளைச் சிமிட்டித் திரண்டு நின்ற கண்ணீரை வடியவிட்டாள். துடைத்து மீண்டும் அவனைப் பார்த்தாள். பிரமைதான் போலும். பார்வை இவளைத் தாண்டிப் போயிருந்தது. ஆக அவனது முகத்தை ஆராய்ந்தாள். கருத்த புருவங்களும், கொத்து மீசையும் நல்ல அடர்த்தி. கண்கள் வித்தியாசமான தேன்பழுப்பில், ஆண்மையான முகமாய் அளவான உயரம்.

பக்கவாட்டில் திரும்பி மாணேஜரிடம் ஏதோ பேசியபோது... அவன் முக்கின் நேர்த்தியும் சிறிதே தெரிந்த பல் வரிசையும் அசத்தின.

பத்மா இவள் தோளைத் தட்டினாள் - “என்ன மீனு? கண்ணால் முழுங்கறே? மாணேஜரோட ஸ்பெஷல் விருந்தினராம் அந்தாளு. அமர்க்களம் இல்ல?”

“இல்ல... அ... ஆமா...” மீனா தலையை மையமாய் அசைத்தாள்.

சில விநாடிகளுக்கு முன் அவன் தந்த விஷமச் சிரிப்பும் கண் சிமிட்டலும் பிரமையோ?

அதற்குள் தம்பதிகள் பிராகாரம் சுற்றி வந்தாயிற்று. கூட்டம் கலைந்தது. மீனுவின் பார்வை அவனுக்காய்க் கும்பலை அளைந்தது.

“யாரைத் தேடற?”

“அ... வந்து... இலைக்கட்டு...”

“அது நடந்தா வரும்? வந்து பந்தியிலேயும் விரிச்சாச்சு.”

மண்டபத்திற்குள் ஓடினாள், மீனு.

வேலைகளும் உணவும் முடிந்தபின் யாரோ நீட்டிய பீடாவை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள்.

“எல்லாம் நல்லபடி நடந்துச்சு.”

“அரை நாள்கூட இல்லையே, இந்தக் காலக் கல்யாணம்!” அலுத்தாள் ஒரு மூதாட்டி.

“அதுக்குத்தான் ஒன்று ரெண்டு சடங்கு வைச்சிருக்கேன்!” என்றபடி புவனாவின் பாட்டி. செம்பு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து மணமக்கள் எதிரே வைத்தாள்.

“உள்ளே மோதிரம் போட்டிருக்கேன். தேடி எடுக்கணும். எடுக்கற கைதான் வீட்டில் தூக்கலாயிருக்கும். ஆக, விடாதீங்க.”

“ஆகா, சூப்பர் விளையாட்டு!” உற்சாகமாய் ஸ்டெல்லா உட்கார, சுற்றிலும் கும்பல் திரண்டது.

சுற்றிலும் பார்த்த முரளி மாணேஜரிடம் -

“இத்தனை பொண்ணுங்க சுற்றிலுமிருந்து என்னைத் தேடச் சொன்னா பதட்டமாயிருக்கு, சார்...” முறையிட்டாள்.

“இளைஞனே! வெற்றி உனக்குத்தான்.” அவர் அமார்க்கள ஆங்கிலத்தில் வாழ்த்தினார்.

மாணேஜரின் அருகே அவன்... அதே மந்தகாசச் சிரிப்புடன்.

“என்ன சார்... மத்தவங்களைக் காணோம்?”

“சாயங்காலம் எங்க சார்பில் உங்களுக்கு ஒரு எளிய வரவேற்பு விருந்து. தவிர ஓட்டலிலும் கூட்டம்... அதான் இதோ மனோ இருக்காரே - அவர் இருப்பது நூறு பேருக்குச் சமம்...”

“நீங்க சொல்றீங்க - அப்போ இந்த ‘பாட்ஷா’ தம்பிதான் மாப்பிள்ளைத் தோழன்!” - பாட்டி மும்முரமானாள்.

“ஓ...! நூறு பேருக்குச் சமம் என்றதால் புதுப் பெயரா?” ரசித்துச் சிரித்தான் புதியவன்.

“பாட்டி, அவரே பயந்து தெரியறார் - அதிலே அவரை மாப்பிள்ளைக்குத் துணைக்குக் கூப்பிட்டா எப்படி?” சட்டென்று பேசிவிட்டாள் மீனலோசனி.

இப்படிச் சல்லாபமாய்ப் பேசி, பிறர் கவனத்திற்குத் தூண்டில் வீசும் ரகமில்லை அவள். இன்று ஏன் இந்த வேகம்?

இளைஞனின் விழிகள் விரிந்து அவளை ஊடுருவின.

இன்பமான ஊசிக் குத்தலாய் உள்ளேறியது பார்வை.

“ஆமா, புதுத் தம்பி வாயே திறக்கலை. கல்யாணமானா பசங்களுக்குத் தங்களுக்கும் நாக்கு இருக்கிறதே மறந்துடுது. வீட்டில்தான் கூட்டிட்டு வரலியே... தைரியமாப் பேசுங்க, தம்பி!” என்றாள் மற்றொரு இடக்குப் பாட்டி.

மாணேஜரும் புதியவனும் பரிதாபமாய் விழிக்க,

“வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்திட்டதால்தான் தம்பி இப்படி விழிக்குது!” என்றாள் மற்றொரு வெள்ளி முடி.

மீனுவின் உடம்பு முழுக்கக் காதுகளாய் மாறிப்போனது.

என்ன பதில் வரும்? ஒரு வேளை கல்யாணமானவன்தானோ? மனைவி இருந்தால் தன்னைப் பார்த்து இப்படிச் சண் சிமிட்டு வானா...? அந்தக் கண நேரச் சிரிப்பு நெஞ்சை அள்ளிக் கொண்டதே! எப்படியிருந்தால் என்ன... இதயம் ஏன் இப்படி எகிறித் துடிக்கிறது?

அவனிடமிருந்து பதில் வரவில்லை.

மாணேஜர்தான் - “துணை... இனி... இனித்தான் தேட வேணும்...” இழுத்தார்.

“சட்டுப்புட்டுன்னு தேடச் சொல்லுங்க சார்... ஜோடியாய் வந்திருந்தால் அது தனிக் களைதான்.”

மீண்டும் 'பட்'டென்று பேசியது தானா?

மீனுவிற்கு வெட்கமும் வியப்புமாய்ப் போனது.

'அமைதியானவள்' என்று பெயரெடுத்த தானா இப்படி முந்திரிக் கொட்டையாய்த் துள்ளுவது?

"அதான் பிரம்மசாரின்னு சொல்றாரே, பெண்ணே..."

"கலகலப்புக்கும் களைக்கும் ஒரு ஜோடி அவசியம். இந்தத் திருமணத்துக்காவது ஒரு துணையைக் கூட்டி வந்திருக்கலாம்!" இவள் வம்பு வளர்த்தாள்.

மணமக்கள்கூட இவளை ஆச்சரியச் சிரிப்புடன் பார்த்து ரசித்தார்கள்.

தோழியின் காதல் திருமணம் முடிந்த எழுச்சியா... இல்லை அவன் மீது கிளர்ந்த கவர்ச்சியா... எதுவென்று புள்ளி குத்த முடியவில்லை. தாம்பூலத்தால் சிவந்த உதடுகள் வம்பாய் சுழிச்ச, மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த சேலையில் தாமரை மொட்டுப் போல மீனா நிமிர்ந்து நின்றாள்.

அவன் விழிகள் அவளை முழுதாய்த் தடவின.

"சரி, நீங்களே வாங்க துணைக்கு. உங்க பேச்சு நீங்க தயாராய் இருப்பது போலத்தான் தோணுது."

"ஆஹ்? அவனது விஷம அழைப்பில் விக்கினாள். முதன் முறையாய் அந்த ஆண்மை ததும்பிய குரல் தன்னுடன் வார்த்தை யாடியதும் அவளை ஆனந்தப்படுத்தியது.

"அதற்கேதும் கட்டணம் தந்துடறேன்!"

"அடடே... குமரிப் பெண்ணின் உள்ளத்திலே குடியிருக்க வருவதற்கான வாடகை!"

விடலை ஒன்று நமட்டாய் முணுமுணுக்க, சுற்றிலும் 'குபீ'ரெனச் சிரிப்பு. சந்தோச வைபவங்களில் எது சொன்னாலும் இப்படிச் சிரிப்பு பிய்த்துக் கொள்ளும்.

இவள் வாய் அடைத்துப் போனது.

"அப்படிப் போடுப்பா, ஆம்பிளைச் சிங்கம்..." கிழவிகள் கைதட்டினார்கள்.

இத்தனை ஜோரின் நடுவே, மாப்பிள்ளை மோதிரத்தைக் கை (விரல்) பற்றிவிட்டான்.

கவனம் திசை திரும்ப, இவள் மெதுவாக நழுவினாள். உடம்பு முழுக்கப் படபடத்தது. கொடைக்கானலில் கூடவா வியர்க்கும்?

மலைச்சரிவோரம் போய் நின்றாள். 'குளுகுளு'வென ஏறிவந்த காற்று அவளை ஆசுவாசப்படுத்தியது.

அவன் பின்னே ஆட்டுக் குட்டியாய் அலைந்த மனதைக் கட்டிப்போட முடியுமென்று தோணவில்லை.

"என்ன பதில் தராமல் வந்திட்டங்க?"

"ஆஹ்?"

"நான் இலவசந்தான். கரும்பு தின்னக் கூலி கேட்கும் ரகமில்லை நான்!" குழைந்த அவன் குரலில் மறுபடி அவளுக்கு வியர்த்தது. கன்னங்களில் குடான சிவப்பு.

"மிஸ்டர் மனோ... போகலாமா?"

"இதோ வரேன்!" திரும்பி நடந்தான்.

அவளுக்குள் ஏதோ பரவசம். எம்பிக் குதித்தால் பள்ளத் தாக்குகளைப் பறந்தே கடந்து விடலாம் போன்ற இன்ப லாகிரி.

ஆனால் இனி இவளை எங்கே... எப்படிப் பார்ப்பது?

தவிப்புடன் திரும்பினாள்.

அதை எதிர்பார்த்தவன் போல அவனும் திரும்பி அவளின் கண் தொட்டுச் சிரித்தான். கண்களைச் சிமிட்டினான்.

'கவலைப்படாதே, பெண்ணே... சீக்கிரம் சந்திப்போம்!' என்ற அர்த்தம் இருந்தது அதில்.

மாலை வரவேற்பும் விருந்தும் முடிந்த கையோடு, தயாராய் இருந்த இவர்களது பெட்டிகள் 'டெம்போ' வேனில் ஏற்றப்பட்டன.

ஒவ்வொருத்தருக்காய் நன்றி சொல்லி வழியனுப்பினர் புதுத் தம்பதிகள்.

“கடிதம் எழுதுறேன், மீனா... நீயும் எழுது, என்ன?” ரோஜா மாலையைக் கழற்றிக் கையில் தவழவிட்டபடி சொன்னாள், புவனா.

“உம்...”

“என்ன உம்...? யோசனையா?”

“இல்ல... மாணேஜரோடு நின்னவர் புது முகமாய்த் தெரிஞ்சது. யாருன்னு கேட்கலாமனு...”

“தெரியலை. ஆனா நிச்சயம் டினிதர் அதி முக்கியமானவர். முதலாளிக்கு வேண்டியவராயிருக்கும்... நிர்வாக விஷயமாயும் பேச்சிருந்தது.”

“எங்கே வேலை பார்க்கிறார்?”

“விசாரிச்சு எழுதறேன்,” என்றாள், புவனா - ஒரு தினுசாய்.

“அ... அதெல்லாம் வேண்டாம். தேனிலவைத் திகட்டறவரை அனுபவி. முடிஞ்சப்போ கடிதம் எழுது. வரட்டுமா?” விரல்கள் நேசமாய் அழுந்திப் பிணைந்தன.

தோள் பையுடன், பாலத்தின் வழியே நடந்தவள் மீன்களிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

சரிவு இறங்கித் திரும்பியபோது மீண்டும் அவன்!

அவனுக்கு இவள் மீது ஏதோ ஒரு ஆர்வம் உண்டு. அடிக்கடி இவளைத் தேடிப் பார்த்துச் சிரித்தானே...

வெறும் வாலிபக் குறும்பில்லை, அது...

பரிவும் பிரியமும் தடவின புன்னகை. பிரத்தியேகப் பார்வை!

இவளும் அந்தக் கூட்டத்தில் அவனிடம் மறைமுகமாகவேனும் பேசிவிடத் துடித்துத்தானே ஏதேதோ உளறியது!

‘கண்ணாளனே எனது மனம்

நேற்றோடு காணவில்லை.’

-பாடலின்போது படத்தின் ஜோடிகள் மற்றவரைத் தேடி மருகுவதுபோல் அல்லவா ஒரு அனுபவம்! வேனில்... இவன் அருகே உட்கார வாய்த்தால்...?

ஆனால் அவன் தனியே காரில் போகப் போவது போலத் தெரிகிறதே... காரினுள் ஏறத் தயாராய் ஒரு காலை உள்ளே பதித்து நின்றான். கருநீலச் சட்டை, ஜீன்சில் அவன் கவர்ச்சி அதிகமாகி இருந்தது.

அத்தனை வெளிச்சமில்லை. ஆனால் அவன் இவளையே பார்ப்பது புரிந்தது.

புன்னகைக்கலாமா?

போய் நேரே பேசிவிட்டால் என்ன?

ஆனால் இவள் யோசனைகளுக்கு அவன் முகம் தடை விதித்தது. பாறையாய் இறுகிப்போன முகம். உதடுகளில் கல்லின் கடினம்.

ஆகக் கால்கள் பின்னி அவனை நெருங்க விடாது தடுத்தன.

ஆனாலும் நாக்கு அடங்கவில்லை.

அவனைக் கண்டதிலிருந்து அதுதான் துளிர்ந்து விட்டதே!

“கிளம்பிட்டங்கனா?”

“பார்த்தா தெரியனுமே...” குரலில் குழைவே இல்லை. கடுப்புதான். ஏன் என்பது புரியவிட்டாலும்,

“கேட்டேன்... ஏன் கோவிச்சுக்கிறீங்க?” அடிபட்ட சிறுமி போலக் கேட்டாள், மீனா.

“அழகும், வெளிநாட்டுக் காரும் வைத்திருக்கிற வாலிபன் கண்ணிலே பட்டால் ஏதாவது கேட்க வேண்டியது. அவனை வளைத்துப் போட்டுவிடப் பசப்பலாய்ப் பேச வேண்டியது, இல்லியா?” என்றவனின் உதடுகள் இகழ்ச்சியாய் மடிந்தன.

எதிர்பாராத வேளையில் ஒரு குடம் தண்ணீர் தலையில் கவிழ்க்கப்பட்டது போலாயிற்று, மீனுவிற்கு. தடுமாறிப்போனான். தொண்டை கட்டியது.

கண்கள் கலங்கின.

‘விடுவிடு’வெனத் தலை குனிந்து நடந்தவள் வேனில் ஏறிக் கொண்டாள்.

“பெட்டியைக் காலுக்கடியில் வைக்காதே.”

“பழக் கூடையை நகர்த்து.”

“எனக்குச் சன்னலோரந்தான். ஏன்னா வாந்தி வரும்.”

இப்படிச் சளசளத்த கூட்டம் அவளது வெளிறிய முகத்தை, சிவந்த மூக்கு நுனியைக் கவனிக்கவில்லை. கிடைத்த இருக்கையில் ‘தலைவலி’ என்ற ஒன்றைச் சொல்லோடு சரிந்து கண் மூடினாள்.

சாலையில் ஊர்தி வளைந்து கீழே இறங்கியது.

யோசிக்க யோசிக்க இவளுக்குள் அவமானமும் வருத்தமும் மேலேறின.

‘வேணும்டீ, உனக்கு. வலியப் போய் விழுந்து பேசினால் இப்படித்தான்!’ இடித்தது மனசு.

‘அவர்தானே என்னை முதல்ல பார்த்துச் சிரிச்சார். ‘அழாதே’ங்கிற அர்த்தத்திலே கண் சிமிட்டினார்?’

‘அதெல்லாம் பிரமை.’

‘மறுபடி என்னைத் தேடிவந்து பேசினாரே!’

‘அதை ரசிச்சே. இப்போ கிடைச்ச உதையையும் ரசி.’

மனசு திரும்பிக் கொண்டது.

மவுன விசம்பல்களுடன் தூங்கிப் போனாள். தேக்கடி ஓட்டலில் இரவைக் கழித்துவிட்டு, அங்குள்ள சில நண்பர்களை உதிர்த்தபின் அதிகாலை, பயணம் தொடர்ந்தது. அவள் அதிர்ச்சி இன்னும் குறையவில்லை.

முடிய கண்களுக்கு, வாகனத்தின் குலுக்கல் தாலாட்டுப் போலிருக்க, விழிப்பும் உறக்கமுமாய்க் கழிந்தது, பயணம். பலரும் அசதியில் இருந்ததால், இவள் நிலை முரணாய்ப் படவில்லை.

கோட்டயம் தாண்டியதுமே கழிமுகப் பகுதிதான்.

சுற்றிலும் அலையற்ற சமுத்திரமாய்த் தண்ணீர். விளிம்புகளில் உயர்ந்த தென்னைகள் காய்களுடன் செழிப்பாய் நின்றன. இயந்திரப் படகில்தான் இவர்களது ஓட்டலை அடைய முடியும். சிறு தீவு போன்ற பகுதி அது.

படகு நீரைக் கிழித்து முன்னேற, இவள் மனம் சற்றே அமைதிப்பட்டது. இந்த ஆறு மாதங்களில் இப்பதுச் சூழல் பழகிவிட்டது - பிடித்திருந்ததுகூட. உடம்பு ஓய்வுக்குக் கெஞ்சும்வரை அதை ஓட்டலாம். ஓய்வில் புத்தகம், ஓடையின் வண்ண மீன்கள், தத்தித் திரியும் வாத்துக்கள். இப்படிப் போனது பொழுது.

அவை பேச்சால் இவளை அறைந்து புண்படுத்தாது - அமைதி தரும். முகத்தில் கரி பூசிக் கொண்டது போதும். இனித் தானுண்டு வேலையுண்டு என்றிருக்கச் சரியான இடம் இது.

சில நிமிடங்களில் ஓட்டல் வந்தது.

ஆழ மூச்செடுத்துவிட்டாள். அனைவரும் இறங்கியபின் கடைசி ஆளாய் இறங்கினாள். அந்நேரம் அலை படகைச் சற்றே கரையின் விளிம்பிலிருந்து விலக்க, தடுமாறியது.

மனம் மறுபடி படபடத்துப் பதறியது.

“பாத்து இறங்கோட்டே?” படகுக்காரன் நீட்டிய கையைப் பிடித்த போதுதான் தன் விரல்களின் இலை போன்ற நடுக்கம் புரிந்தது. அதிர்ச்சியில் சுருண்ட மனம் இயல்புக்கு வரச் சற்று நேரமாகும் போல...

இறங்கி வரவேற்புக் கூடத்தைப் பார்த்தாள் - அது அவளுக்கு மிகப் பிடித்தமான இடம். கேரளத்தின் கலை நுணுக்கமெல்லாம் அம்மரத்தாலான அறையுள் காண முடியும்.

வருபவர்கள் அமர, குட்டைக்கால் நாற்காலிகள்.

உயர்ந்த அன்னக் குத்து விளக்குகள்.

இடையிடையே சலங்கை சிணுங்கும் மர ஊஞ்சல்கள்.

சுற்றிவந்த அவள் விழிகள் குத்தி விரைத்தன.

கால்கள் துவண்டன. நடுவே அவளையே பார்த்து நிற்பது அவனா? அழகும், வெளிநாட்டுக் காரும் கொண்ட மனோ... அவர்களேதான்!

அவனைத் தாண்டித்தான் உள்ளே போகவேணும்.

“தண்ணீரில் விழுந்து ஈரஞ் சொட்ட நடந்து வந்திருந்தால் கண்ணுக்கு ரம்ய விருந்தாய் இருந்திருக்கும். படகுக்காரன் விவரம் தெரியாமல் நனைவதைத் தடுத்துவிட்டான் - இல்லையா?”

உதடு அசையாமல் பேசினான். நேற்று இவளை ஒரு குழந்தையாய் எண்ணி முறுவலித்தவன் இப்போது வார்த்தைகளால் அவளைக் கீறிக் கூறுபோடுவது ஏன்?

மனசு ரொம்ப வலித்தது.

மானேஜர் எல்விஸ் அவர்களைப் பரபரப்பாய் வரவேற்றார்.

“நல்ல வேளையில் வந்தீங்க. சிட்னியிலிருந்து ஒரு மருத்துவக் குழு வந்திருக்காங்க. திருவனந்தபுரத்தில் மருத்துவக் கருத்தரங்காம், அது முடிந்து, சனி ஞாயிறு ஓய்வுக்காக மொத்தப் பேரும் இங்கே வந்தாச்சு. நமக்கு இது சீசன் சமயம் இல்லாததால் அறைகள் இருந்தன. ஆனா வேலை ஆட்கள்தான் போதவில்லை.”

“இப்ப ஒரு தூக்கம் போடலாம்னு வந்தோம், சார்.” முணங்கினாள் ஷீலா.

“குணாளன், சீலன் எல்லாம் ஊருக்குப் போயாச்சு. நீங்க வேறு ஆறேழு பேராய்க் கல்யாணம்னு கிளம்பிட்டீங்க - சிரமமாயிடுச்சு, ஷீலா. அவங்க ‘சைட் சீயிங்’ போகணும்னாங்க. படகுகளுக்கு ஏற்பாடு செய்திடு. வனஜா, மீனு! அவங்க ஊர் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினபிறகு அறைகள் சுத்தம் செய்வதை மேற்பார்வை மட்டுமல்ல, சுத்தம் பண்ணுவதே கூட உங்க பொறுப்பு.”

மற்றவர்கள் முணங்கினாலும், மீனுவிற்கு வேலை இதம்தான். வேலைப் பளு, மற்ற அநாவசிய எண்ணங்களை மேலே கிளம்ப விடாதபடி, அமுக்கி மூடிவிடுமே.

இங்கு வருபவர்களில் 80 விழுக்காடு வெளிநாட்டுப் பயணிகள்தாம். தீவாய் இருப்பதால் இங்கு வகுலிக்கும் கட்டணம் (அதிகமில்லை - ஒரு நாளின் கட்டணம் ஒரு மத்திய வர்க்கக் குடும்பத்தின் மாதச் சம்பளம்!) மூன்றுவேளை உணவிற்கும் சேர்த்து தான். அது போக நினைத்தபோது உணவகத்தினுள் நுழையலாம்.

கூட்சுடத் தேநீரோ, காபியோ விருப்பம் போலக் கிடைக்கும். நீச்சல்குளத்தில் நீந்திவிட்டு, இடையே முதலைகள் போல வெயிலில் சோம்பல் சுகம் காணுபவர்களுக்கு இனிக்கும் இளநீரோ அல்லது பழரசங்களோ பரிமாறப்படும்.

காலை உணவிற்கு மேற்கத்திய உணவு வகைகளோடு, நம்மூர், இட்லி, தோசை, சட்னி, வடை, சாம்பார் உண்டு.

குருத்தோலையில் வேகவிட்ட இடியாப்பம், குழாய்ப் புட்டு, வெண்ணெயில் வதக்கிய நேந்திரம்பழம் - கேரள ஆயிட்டங்கள்.

மீனுவிற்கு வரவேற்பறை உத்தியோகம்தான். ‘செக்-அவுட்’ நேரம் மதியம் 12 என்பதால் காலில் வெந்நீர் பட்டாற்போலத் துள்ளித் திரிய வேண்டியதில்லை. ஒன்பது மணிக்கு மேல் தன் வேலைகளைச் சீர் செய்தபின் உணவகத்திற்குக் கிளம்பிவிடுவாள்.

சன்னமாய்ப் பரப்பி, தொப்பி போல அவள் சுருட்டித் தரும் நெய்த் தோசைகளுக்கு அங்கு பல ரசிகர்கள் உண்டு.

“மீனு - இன்னும் ஒண்ணு...” என்று தட்டோடு ஒரு வரிசை அவளது தோசைக் கல்லின் பின்னே நீள நிற்கும்!

கொழுக்கட்டை போலிருக்கும் ‘சாசேஜ்’ கறி உருண்டைகளையும் பதமாய்ப் பொரித்தெடுப்பதில் அவள் கில்லாடி.

இவள் வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் ரஜீவ்விற்கு இதெல்லாம் ரசிக்கவில்லை. அவன்தான் உணவகத்தின் பொறுப்பு அதிகாரி.

கணுக்கால் தெரியும்படி கட்டின பட்டுவேட்டி. இளமஞ்சள் சட்டை, இடையில் இறுக்கக் கட்டிய துண்டு.

பொன்னிறப் பாதங்களில் உயர்ரகக் காலணிகள் - நெளி நெளியான கேரள கேசம் என்று மகராஜா போலிருப்பான்.

நிறமும் ஜடையும் இன்று திரையில் கவங்கடிக்கும் அப்பாஸ்தான். ஆரம்பத்தில், ‘மிஸ். மீனலோசனி... உங்கள் எல்லை வரவேற்பு வரைதான்!’ என்றான் துளிப் புன்னகையுமின்றி...

‘ஒரு மணி நேரம் இங்கே உதவலாம் என்று வந்தேன், இந்நேரம் எனக்கு அங்கே ஓய்வுதான்.’

அதிகாலை போன் மூலம் எழுப்ப வேண்டியவர்களை எழுப்பி, ரும் சர்வீஸ் கேட்பவர்களுக்கு அதற்கான ஏற்பாடு செய்துவிடுவான். அறையைக் காலி செய்பவர்களுக்குப் பதினொன்றிற்குப் பில் தயாரித்து அனுப்பி, கிளம்பச் செய்தால் போதும்.

‘நீங்கள் மாணேஜரிடம் அனுமதி பெறணும்.’

‘பெற்றாச்சு. உங்கள் அனுமதியும் கேட்டிருக்கணும். கூட்டம் அதிகமிருந்ததால் உடனே வேலையில் இறங்கிட்டேன். மன்னிக்கணும்.’

அவளது பணிவான விளக்கமும் புன்னகையும் அவனை இளக்கிவிட்டன.

பழகப் பழக இருவருக்கும் பிடித்துப் போனது. உணவகத்தில் கூட்டம் திமிறும் வேளைகளில் அவனே அவளை அழைப்பான்.

இன்டர்காமில் - ‘மீனு தொப்பிக்காக ஒரு நீ...ள்ள வரிசை காத்து நிற்கிறதே!’ என்பான். மம்முட்டி பேசுவது போன்ற மலையாளத் தமிழில்.

‘என்ன ரஜீவ் புரியலியே?’

‘வந்து தொப்பித் தோசை சுட்டுக் கொடம்மா!’ என்பான் குழந்தை போல.

சீசன் அல்லாத மாதங்களில்தான் விசுராந்தியாய் விடுமுறைகள் எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

பணியாட்கள் குறைந்த அந்நேரங்களில் சில நாட்களுக்குத் ‘திடீர்’க் கூட்டம் வந்து மோதித் திக்குமுக்காட வைக்கும். அந்நேரம் எந்த வேலை என்று பாராமல் எவருக்கும் கைகொடுப்பாள், மீனு.

வாக்வம் கிளீனரால் அறையைத் துப்புரவு செய்திருக்கிறாள். பிரஷ் கொண்டு குளியல், கழிவறையைத் தேய்த்துக் கழுவினதும் உண்டு. படுக்கை விரித்துத் துவாலைகள் மாற்றி இருக்கிறாள்.

‘வரவேற்புப் பானம்’ பரிமாறியிருக்கிறாள்.

நட்சத்திர அந்தஸ்து ஓட்டல்களில் அது ஒரு இனிய மரபு. வரவேற்புப் பானம் மிகக் கவர்ச்சியாய்ப் பரிமாறப்படும். அது வருபவர்களுக்கு இலவச உபசரிப்பு.

கேரளம் என்பதால் இளநீர்தான் இங்கு விசேஷ பானம். சீராய்ச் சீவி, குழாயிட்டு, அதைச் சுற்றிலும் செவேலென்ற செர்ரி பழங்களும், சில அலங்கார இலைகளுமாய்ப் பரப்பி அமார்க்களமாய் வழங்கப் படும். அதை நீட்டும் பெண்ணும் கண்ணிற்கு வெகு குளிர்ச்சிதான்!

‘உன்னைப்போல ஊக்கமாய் உழைக்கும் ஆட்கள், அதிலும் பெண்கள் அரிது, மீனு!’ என்பார் நிர்வாகி.

‘அதென்ன சார்... பெண்கள்...?’

‘அழகிய பெண்களுக்குத் தன்னலம், தற்பெருமை சற்று அதிகம்மா. ‘என் அழகிற்காகத்தானே இந்த வேலையும் சம்பளமும்? இதோ ‘பப்பளா பளா’ என்று வந்து நிற்கிறேனா இல்லையா -

இதற்குமேல் என் தலையை உருட்டச் சொல்லாதே! எனும் பாவனை பெரும்பாலும் உருட்ட தலையில் சமாச்சாரமும் அவர்களுக்கு அதிகமிராது.

‘அப்படி நினைத்துக் கொள்வதில் ஆண்களுக்கு ஒரு திருப்தி! என்று இவள் இடைவெட்ட...

‘ஆ... விட்டுத் தர மாட்டியாக்கும்!’ என்பார் சிரிப்புடன். முதல் ஆளாகக் குளித்துத் தயாராகிவிட்டாள், மீனா. வெளிர் மஞ்சள் பருத்தியில் சன்னச் சரிகைக் கரை கேரளப் புடவைகள்தான் இங்கு சீருடை. ரவிக்கையின் நிறத் தேர்வில் சலுகைகள் உண்டு.

கைக்குக் கிடைத்த ரவிக்கை ஒன்றை உருவிப் போட்டுக் கொண்டபோது ஊக்குகளைப் பொருத்த முடியாமல் தடுமாறின் விரல்கள். இதயம் தாறுமாறாகத் துடித்தது.

இவன் ஏன் இங்கே வந்திருக்கிறான்? நின்ற தோரணையைப் பார்த்தால், இவள் இங்கு வேலையைத் தொடர முடியுமா என்பது சந்தேகந்தான். விழிகளுக்குள் ‘சுஸ்’ என்ற கரிப்பு.

ச்சே... இந்தக் கண்ணீர் வேறு. நொடிக்கொருதரம் இம்சையாய்... யாரும்ற்ற அனாதைதான். போக்கிடமற்றவளைத் துரத்தினால் எங்கே போவது? விம்மலை மென்றபடி சேலை கொசுவிச் செருகினாள்.

திருமணத்துக்கு என்பதால் போட்டுப்போன நகைகள் இன்னும் உடலில் மின்னின. கழற்றி அஜாக்ரதையாய் வைப்பது நல்லதல்ல. பணம், நகைகளுக்கென்று இங்கே தனிப் பெட்டகம் உண்டு. ஆனால் அங்கு ஓடத் தற்போது நேரமில்லை. தொலைந்தாலும் யாரையும் நோகமுடியாது. ஆக நகைகளைக் கழற்றாதுவிட்டாள். தலைமுடியைத் தளரப் பின்னலிட்டு ஓடினாள்.

அங்கு ஆளாளுக்கு மாணேஜரைக் கேள்விகளால் பிய்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இவள் போய் நின்றதிலேயே, அவருக்குச் சற்று உயிர் மீண்டது. பதிலுக்குப் பதில் சொல்லியபடி, கேட்டவர்களுக்குச் சாலை வரைபடங்களும் தந்து உதவினாள் - பார்க்க வேண்டியவற்றை விளக்கினாள்.

பதிவேட்டை எடுத்து ஓட்டலின் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு சிலரது பில்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினாள். போக்குவரத்துக்கான ஏற்பாடுகளும் நடந்தது.

ரஜீவ், ‘ஹாய், மீனா!’ என்றபடி வந்தாலும் முகத்தில் வழக்கமான பிரகாசமில்லை.

“என்ன வேலை அதிகமா?”

“அதே அதே. மார்க்கெட் லிஸ்ட் உண்டு. வாங்கி வர ஒரு போட்டும் காணும்...”

படகுகள் இல்லை எனில் இங்கு காலும் கையும் சேர்ந்து ஓய்ந்த நிலைதான்.

“ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யலாம்,” என்ற கையோடு, அவள் தொலைபேசியின் எண்களை ஒற்றினாள்.

“நீ வந்து சேர்ந்ததுவரை நிம்மதியாச்சு. எப்படியிருந்தது கல்யாணமெல்லாம்?”

“வரை நன்னாயிட்டு இருந்தது!” அவள் முகத்தைச் சற்றே உயர்த்தி புன்னகைத்த நேரம் அந்த அறைக்குள் மனோ நுழைந்தான்.

தாராளமாய்ப் பலர் புழங்கக்கூடிய அவவிசாலக் கூடம் திடீரென மிகக் குறுகிப் போனது போலத் தோன்றியது, அவளுக்கு. அவனும் அவன் கூர்விழிகளுமே அறை முழுதும் வியாபித்துப் பெருகி நிறைப்பது போன்ற விசித்திர உணர்வில்... மூச்சடைத்தது.

இவள் முகமாற்றத்தைக் கண்டு திரும்பிய ரஜீவ், புன்னகையுடன் மனோவிடம் ஏதோ பேச ஆரம்பிக்க, இவள் வெளியே நழுவினாள்.

சில எட்டுக்களின் தொலைவில் நீலக் கண்ணாடியாய் நீச்சல்குளம். கைப்பிடியிட்ட வலையால் சிறு தூசு தும்பு, தவளைக்குட்டிகளை நீரிலிருந்து வெளியேற்றியபடி சைமன்.

இவளிடம் பிரியம் காட்டும் மற்றொரு ஜீவன்.

வயது அறுபதைத் தாண்டியிருக்கும் என்றாலும் நீச்சல் உருவாக்கி, பாதுகாத்துத் தந்த திடகாத்திர உடம்பு.

நீச்சல்குளம் அவரது பொறுப்பில்தான். கோவாக்காரர், கள்ளமற்ற மனசும் அதற்குப் பொருத்தமான பெரிய சிரிப்பும் அவரிடம் அவளுக்குப் பிடித்தவை.

சிரிக்கும்போது கன்னங்கள் இரண்டும் கழுவித் துடைத்த ஆப்பிள்களைப் போலப் புடைத்துப் பளபளக்கும். புஷ்டியான வெள்ளை முறுக்கு மீசை.

இவளைப் பார்த்துவிட்டவர் கண் சிமிட்டினார்.

“ஆகா... வந்துவிட்டாயா, பெண்ணே? ரெண்டு நாள் பிரிவிலேயே என்னை நினைத்து இப்படி உருகிப்போனால் எப்படி...?”

“போங்க, தாத்தா... இங்கே வேலை... கொஞ்சம் அதிகம்...”

“அப்ப ஒரு கோப்பை ‘பியர்’ தரேன். என்ன வேணாமா? அப்போ குளத்தில் டைவ் அடி. இப்படியும் அப்படியுமா நாலுதரம் கைவீசிப் போட்டு நீந்தினா எந்தச் சோர்வும் பறந்திடும்.”

“ஐயோ... எத்தனை தடவை இப்படிப் பேசாதீங்கன்னு சொல்லியிருக்கேன்? எனக்குத் தண்ணீன்னாலே ஆகாது...”

“குளிக்கறதே யில்லையா, பெண்ணே?” இரகசியக் குரலில் கேட்டார்.

“போங்க, தாத்தா - நீச்சல் அலர்ஜி.”

“இதோ பாரு, இங்க ஆழம் மூண்டிதான். இறங்கு. தாத்தா கையிலே குப்புறப் படு - கையையும் காலையும் துழாவினால் தண்ணி பழகிடும். அந்த சுகம் புரிஞ்சுக்கன்னா விடமாட்டே... மீனுன்னு பேர்

வைச்சிட்டு நீந்த அஞ்சலாமா? மீன் போல குளத்தைத் துழாவி ரெண்டு சுற்று... பஞ்சு போலாயிடும் உடம்பும்... மனசும்...”

“ம்ம்... பார்ப்போம்... வேலை இருக்குது, தாத்தா...”

இந்நேரம் மனோ வெளியேறி இருப்பான் என்று நினைத்தாள்.

ஆனால் அவன் இன்னும் கூடத்தில்தான் நின்றான். இவளுக்கு நெற்றிப் பொட்டுகள் தெறித்தன.

அதை மறைக்க, மறக்க, மேலும் வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுச் செய்தாள்.

மேலும் நான்கு மணி நேரம் கழிந்த பின்புதான், வந்து இறங்கியதிலிருந்து தான் ஒரு தேநீரைத் தவிர வேறெதும் வயிற்றிற்கு ராயவில்லை என்பது உறைத்தது.

முகம் கழுவிவிட்டுப் படுத்தால் போதும் போன்ற அயர்ச்சி. அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

வழியெங்கும் மரகதப் பட்டாய்ச் சீமைப் புல்வெளி.

இடையிடையே செயற்கை நீருற்றுகள் நீரைப் பீய்ச்சி அடித்தன. அதில் நனைந்த வாத்துக்கள் தங்களைக் குலுக்கி நீர்முத்துக்களை உறிந்து விளையாடின.

“சாப்பிடலை... போல...”

சரேலெனத் திரும்பினாள் - இது அவன் குரல்.

பரிச்சயப்பட்ட நேரமே மனதுக்குள் பதிந்துபோன குரல்.

“சுவரை வைச்சதான் சித்திரம். இப்படிச் சாப்பிடாமல் உழைக்கணும்னு யாரும் இங்கே எதிர்பார்க்கலை. இப்படிப் பட்டினி கிடந்தா கல்யாணப் பெண் போலச் சிங்காரிச்ச வளையவரும் அழகு என்னாவது?”

கரிசனையான பரிவுப்பூச்சில் கடுப்பான பேச்சு.

அவன் உதடுகளில் ஒரு கோணல் சிரிப்பு. அதிலிருந்த அலட்சியம் அவளை உசுப்பியது.

ஆனால் பயணம், சாப்பிடாத உழைப்புமாய் அவனைச் சோர்வடையச் செய்திருந்தன. ஆக மவுனமாய் நகர்ந்தான்.

“முதலாளி வலிய வந்து பேசும்போது மரியாதைக்கு ரெண்டு சொல் பதிலளிப்பது நல்லது. ‘டிப்ஸ்’ தரும் பயணிகளிடம் சர்க்கரையாய் ஒட்டும் நீ, சம்பளம் தரும் என்னிடமும் சற்றே இனிக்கலாம். தவறில்லை.”

இதென்ன... முதலாளி எனும் புதுக் கதை! உண்மையாய் இருக்குமோ?

ஆண்டவா! இதற்கு மேல் தாங்கத் தெம்பில்லை.

ஆனாலும் ஏதேனும் பேசத்தான் வேணும்.

“சம்பளம் வாங்குவது இப்படிச் சீண்டிச் சித்திரவதைப்பட இல்லை... அதற்கு நா... நான் உண்மையாய் உழைக்கிறேன்.”

விலகி நடந்தாள். அவன் பார்வை தன்னைத் தொடர்வதை உணர் முடிந்தது.

வயிற்றைப் பசி கிள்ளியது - ஆனால் உள்ளத்தில் அதிக வலி.

அறைக்குள் நுழைந்து தாழிட்டவள் நகைகளைக் கழற்றிச் சிறு கைக்குட்டைக்குள் முடிச்சிட்டுப் பெட்டியின் அடியில் போட்டாள். இவை அம்மா அவளுக்காய் விட்டுப் போனவை.

அம்மா இவற்றைப் போட்டு, அம்சமாய்ச் சிரித்தபடி நிற்கும் மங்கிய புகைப்படம்தான் இன்று அவளது பொக்கிஷம்.

அம்மா தேர்ந்தெடுத்து, போட்டு அனுபவித்தவை என்ற அளவில் அந்நகைகளும் முக்கியம்.

அவற்றைப் போட்டதும் இன்று பாவமாயிற்று. சிங்காரித்து வளைய வருகிறாளாம்... முதலாளி என்றானே?

நான்கு சகோதரர்கள் கொண்ட குடும்பத்தின் சொத்துக்கள் இவை. மூவருக்குத் திருமணமாகிப் பிள்ளைகளும் உண்டு.

இவன் கடைக்குட்டியோ? செல்லங் கொடுத்துப் பாழ்படுத்தி விட்டார்களோ? அதீதச் செல்லமே கூட மனிதனை நாசமாக்கக்கூடும்.

ஆனால் பிறரிடம் நேயத்துடன் பழகுவன் இவளிடம் மட்டும் கடுப்படிப்பது ஏன்?

சம்பளம் வாங்குபவர்களும் அவனை மனோ என்று சிநேகமாய் அழைத்துப் பழகத்தான் செய்கிறார்கள்.

இவள்தான் மரவட்டை போலச் சுருள்கிறாள்.

இளைய முதலாளியின் பெயர் மனோரஞ்சன் என்பதாய் நினைவு. அதுதான் செல்லமாய்ச் சுருங்கிக் கொண்டது போலும்.

உடம்பைக் கழுவிக்கொண்டு பருத்தி இரவு உடையுடன் படுக்கையில் விழுந்தாள்.

கதவு தட்டப்பட்டது. ஆனால் எழுவோ, யாரையும் பார்க்கவோ மனமில்லை.

இரண்டு மணி நேர உறக்கம் அவளைச் சற்று அமைதிப் படுத்தியிருந்தது. தோற்றத்தைச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பினாள். வயிறு இரைந்தது.

“மீனும்மா...”

“ஆ... என்ன, பீட்டர்?”

“சாப்பாடு தட்டு எடுத்திட்டு வந்தேன்... தூங்கிட்டங்க போல. பசியோட படுக்கலாமா?”

“ஓ...? கதவைத் தட்டினது நீதானா? எழு முடியாத அசதி.”

சேகரனாய்த் தானிருக்கும். இவள் சாப்பிடாது கவனித்து அத்தனை வேலையிலும் இவளுக்கென்று உணவு அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்.

“கோழி மிளகு ரோஸ்ட் கூட கடச்சுட எடுத்துவந்து - மீனும்மா கதவு திறக்காதது கண்டு எடுத்துப் போயிட்டேன்.”

“இப்ப உணவகத்துக்குத்தான் போறேன். சேகரனுக்கு நன்றி சொல்லிடறேன்.”

“அவரில்லைம்மா... கொச்சு முதலாளியாக்கும் அனுப்பிச்சது. இப்போதும் முதல் உங்களைச் சாப்பிடச் சொல்லச் சொல்லியாக்கும் எனக்கு உத்தரவு.”

“ஓ... சரி... பீட்டர்... நன்றி...”

பூனை எலியைத் தப்பி ஓடவிடுவதும் கூர் கைக்கிடையே தவிக்க வைப்பதும் போல இதென்ன மாறி மாறி வரும் இயல்பு?

ஆனாலும் முதலில் அவள் சாப்பிடத்தான் செய்தாள். ஜிலீரென்ற ஆரஞ்சுப் பழரசமும், பாலாடைக்கட்டி பரப்பின வாட்டிய ரொட்டித் துண்டங்களுமே அமிர்தமாய்ச் சுவைத்தன.

அது சாப்பாட்டு நேரமில்லை. ஆனால் அங்கும் இங்குமாய் ஜோடிகள் உட்கார்ந்திருந்தன. ஒருவருக்கொருவர் ஊட்டியபடி, முச்சுக்காற்று கலக்கும்படி நெருங்கிப் பேசி, விளையாடி, சிரித்து... என்று.

கட்டி முத்தமிடுவதற்கூட இங்கு வரும் உயர்மட்ட மனிதர்களில் சுகஜமான ஒன்று.

ஆனாலும் இவள் பிடரி குறுகுறுக்க முகம் திருப்பிக் கொள்வாள். மெல்லிய பனியனும், பாதித் தொடைவரை காட்டும் கால் சட்டையும்தான் பெரு வாரியாக அயல்நாட்டவரின் உடை. ஆனால் அவர்கள் இயல்பான நடக்கையிலும் சிநேகப் புன்முறுவல்களிலும் எதுவும் விகற்பமாய்த் தெரியாது.

நம்மூர் சினிமா, அரசியல் பெரும் புள்ளிகள் ஜோடி கூட்டிக்கொண்டு வரும்போது, ஓட்டல் ஊழியரிடையே சலசலப்பு எழுந்தாலும், வெளியே எதுவும் தெரியாது - பாவனைகளற்ற இயந்திரச் சிரிப்புடன் பணிபுரிவர். ஆனால் பணியாளர் விடுதியில் இரவு முழுக்க இதுபற்றிய ‘கிசுகிசு’ கலாட்டாதான்.

மீனு யார் பற்றியும் எது குறித்தும் அதிகம் பேசாதவள்.

மனோவைப் பார்த்த ஜோரில் ஏனோ உளறியாயிற்று. அவன் பார்வையில் அது சரசமாடலாய்த் தோன்றியிருக்கும். அதுதான் இந்தச் சீற்றமோ?

இனி வாயை மேலும் இறுக்கி வேலையை மட்டும் செய்தால் போதும். என்றோ வருபவனுக்காய், அனலும் பனியுமாய் மாறி மாறி அவஸ்தை தருபவனுக்காய் இவள் ஏன் வேலையை விட்டு ஓடவேணும். ஓடினாலும்... அடைக்கலம் தர அவளுக்கு வேறு புகலும் இல்லையே.

சிந்தனை தெளிவான பின் இயந்திரமாகிப் போனாள், மீனு. தடுமாறாமல் வேலைகள் நடந்தன.

திங்கட்கிழமை மதியம் ஓட்டல் ஏறக்குறையக் காலி. அறைகள் துப்புரவுபடுத்தப்பட்டதையும் மற்ற வேலைகளையும் முடித்தபின் புதினம் ஒன்றுடன் கயிற்றுத் தொட்டிலுள் ஏறி மல்லாந்தாள். இரு தென்னை மரங்களின் நடுவே தொங்கு பாலமாய் ஆடிக் கிடந்தது அது.

அதில் படுத்தபடி படிப்பதோ அல்லது கண்ணயர்வதோ சுகமான அனுபவம். கையிலிருந்தது ‘ரெபக்கா’ என்ற ஆங்கிலப் புதினம். 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட அதை ஐந்து, ஆறுமுறைகள் வாசித்தபின்னும் கூடப் பிரமிப்பு நீங்கவில்லை. கதை நாயகியின் பெயர் என்னவென்றே சில நூறு பக்கங்கள் கொண்ட புத்தகத்தில் குறிப்பிடாமல் கதை நகர்த்தும் சாமர்த்தியம்; வலுவான கதையும் நளின உணர்வுகளும் இணைத்து முடிச்சிடும் கதாசிரியையின் ஆற்றலும் ரசிக்கத் தக்கவையாய் இருந்தன.

ஆனால் கடந்த மூன்று நாட்களாய் அதிக உழைப்பில் அயர்ந்த அவளால் சில பக்கங்களுக்கு மேல் புரட்ட இயலவில்லை. என்னங்கனம் ஒருமுகப்படாது சிதறி அலைந்தன.

மென்காற்றிலும், சுற்றியிருந்த அமைதியிலும் அசந்து செருகின விடுதிகள்.

மிக இயல்பாய் இரவு பூமியின் வெளிச்சத் துகிலை விலக்கிவிட்டு ஆலிங்கனம் செய்யும்பொழுது...

கடல் புறாக்களும் நாரைகளும் அடைவதற்காய் வரிசை அமைத்துப் பறந்துகொண்டிருந்தன. இரவு மலரும் சில மலர்களின் வாசம் காற்றில் கலந்து கமகமத்தது.

சிவ் வண்டுகள் கூட்டமாய் இரைய ஆரம்பித்திருந்தன.

மீனு உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோனான்.

தொலைவிலிருந்த விடுதி சன்னல் வழியே வழிந்த மின் வெளிச்சம் அவளது ஒரு பக்கக் கன்னத்தையும் மூக்கு நுனியையும் மட்டும் பளபளப்பாக மெருகூட்டியிருந்தது.

உறக்கத்தில் தளர்ந்த முகம் ஒரு குழந்தை போன்ற மென்மையில் அடர்ந்த கண்ணிமைகள் கரும் இறக்கைகள் போல வளைந்து கிடந்தன. காற்று முன்னுச்சி கேசக்கற்றைகளை வகிட்டின் இருபுறமும் சடுகுடு விளையாட விட்டிருந்தது.

அரவமின்றி நடந்து வந்தவன் அவளையே பார்த்தபடி நின்றான். திருவனந்தபுரம் காட்சியகத்தில் இருக்கும் ரவிவர்மாவின் நிழல் படிந்த பெண் ஓவியம்தான் நினைவிற்கு வந்தது - ஓவியப்பெண் நின்ற நிலையில் ஓவியர் இவளைப் பார்க்கக் கூடுமானால் சயன நிலையிலும் அதே போல நிழல், ஒளியைக் கலந்து மற்றொரு காவியம் தீட்டியிருப்பார்... மனதுக்குள் நினைப்புகள் சுழல வெகுநேரம் அசையாது நின்றிருந்தான்.

பரிவான ஒரு உந்துதலில் அப்பெரிய தொட்டிலை ஆட்டினான்.

அதுவுள் அவள் குழந்தை போல ஆடிக் கிடந்த அழகு அவனைப் புன்னகைக்கச் செய்தது.

அச்சலனம் அவளை எழுப்பிவிட்டது.

சுகச் சோம்பலுடன் சற்றே பிரிந்த விழிகள், இவனைக் கண்டதும் 'பட்'டென்று விரிந்தன. எழ முயன்றான். கை ஊன்ற ஏதுமில்லாததில் ஊஞ்சல் எம்பி ஆடியது.

"மன்... மன்னிக்கணும்... ஏதோ அசதி."

"உன் ஓய்வு நேரத்தில் தூங்குவதற்கு என் அனுமதி அவசிய மில்லை!" என்றது அவன் குரல் மிக மென்மையுடன்.

"இல்லை... வந்து... இது இங்கு தங்கும் விருந்தினருக்காக... பணியாளருக்கு அல்ல..."

"வேண்டுமானால் உங்கள் விடுதி அருகே மேலும் இரண்டு கயிற்றுத் தொட்டில் கட்ட ஏற்பாடு செய்கிறேன்."

"நன்றி..." இன்னும் அவளால் எழ முடியவில்லை. ஒரு ஆணின் அருகே... அதுவும் முதலாளியின் எதிரே இப்படிப் படுத்துக் கிடப்பது பொருத்தமில்லை. காலைத் தரையில் வீசி ஊன்றி விட்டால் 'ஜம்'மென்று எழலாம். இவன் இப்படி நெருங்கி நிற்கையில் எப்படிக் காலைத் தூக்கிப் போடுவது...?

அவள் சங்கடம் புரிந்து, கை நீட்டினான்.

"தவிர இப்படி அரையிருளில் நீ ஓவியம்போலத் தூங்குவதற்குட நம் விடுதிக்குத் தனி அழகு சேர்க்கும். உன்னைச் சுற்றி ஆறேழு வாத்துக்கள் கூடக் காவலுக்கு நின்றன தெரியுமா? சிறு வயதில் ஒரு கதை வாசித்திருக்கிறேன், 'பனிப் பாவை' என்று..."

அவன் பேசிக்கொண்டே போக, கை நீட்டியபடியே இருந்தது -

வேறு வழியில்லை.

கைபற்றினாள் - நடுங்கியது. இல்லை, இது சிலிர்ப்போ?

"அதில் ஏழு குள்ளர்கள் தூங்கும் தங்கள் தோழியை வெவ்வேறு ரூபத்தில் பாதுகாப்பார்கள். அச்சித்திரக் குள்ளர்களைப் போல இவ்வாத்துக்கள் உனக்கு அரணாய் நின்றன. நான் உன்னைப் பார்த்ததும் கூட அவற்றிற்குப் பொறுக்கவில்லை - குவாக் குவாக் என்று திட்டலாய் முணங்கின..."

இவனுக்கு இப்படியெல்லாம் கூடப் பேசத் தெரியுமா? அவனைப் பிரமித்துப் பார்த்திருந்தான்.

இப்படிக்கவிதை போலப் பேசி, கைபற்றியிருந்தது... வானவில்லில் ஏறிச் சறுக்கி விளையாடுவது போன்ற ஒரு ஜால சுகம் காட்டியது.

அவனது வலிய கரங்கள் அவளை எழுப்புவதற்காய் இழுத்தன. எழும்பியவள் வெறுமனே நிற்கவில்லை - வசியப்பட்டவள் போல அவன் மீது சாய்ந்தாள்.

கண்கள் சிப்பியாய் மூடிக்கொண்டன. காது விழித்துக்கொண்டது போலும் - 'டப்... டப்...' என இத்தனை சுருதி சுத்தமாய்க் கேட்பது... அவன் இதயத் துடிப்பு.

நாசி சுகமாய் விடைத்தது - அவன் வாசனை, மூச்சின் வெப்பம் உணரும் நெருக்கத்தில் அவள்... நம்ப முடியவில்லை!

விலக வேண்டுமென்றே தோன்றவில்லை. உடலும் உள்ளமும் ஒரு சேரக் கிளர்ந்தன.

இதுவரை உள்ளே அலைபுரண்ட, எம்பிய அத்தனை தவிப்பும் அடங்கிக் காணாமற் போயின.

பேசுவதில் கிடைக்காத முழுமை... அர்த்தம்... மவுனம் இனிப்பாய் அவர்கள் இருவருக்கிடையில் உறைந்து நின்றது.

அவன் கரம் மிக மென்மையாய் அவளைச் சுற்றிலும் மாலைபோல ஏன் இறுக்கவில்லை?

இறுக்கிக் கொண்டால் இதமாயிருக்கும். உடலுக்கு மட்டுமல்ல, இவனைக் கண்ட ஒரு வாரமாய் ஏங்கிக் குழம்பும் உள்ளத் திற்கும்தான்... ஒரு வாரம்தானா? இச்சில நாட்களுக்குள்ளா இத்தனை சலனம்?

இந்தக் கேள்வியில் செருகிக் கிடந்த கண்கள் விரிந்தன.

அதே நேரம் அவனும் விலகினான்.

'இதென்ன முட்டாள்தனம்!' தன்னைத்தானே கடிந்துகொண்டவள் பின்னடைந்தாள். விலகுவதற்குப் பெரும் பிரயாசம் தேவைப்பட்டது.

"ம... மன்னிக்கணும்..."

"நானும்தான் மன்னிப்புக் கோரணும் - உன் தூக்கத்தைக் கலைத்ததற்கு..."

"இன்னும் கனவு போலிருக்கிறது..." - முணங்கினாள்.

"கனவுகளுக்கும் அர்த்தமுண்டு என்கிறார்களே..."

"ம்ம்...?"

"வேலை விசயமாய் உன்னைத் தேடி வந்தேன்."

"சொல்லுங்க... சார்..."

"மாலத்தீவில் நாம இன்னுமொரு ஓட்டல் கட்டப்போகிறோம்... அது உலகத் தரத்திலே இருக்க வேணும்..."

"ம்ம்..." விழி உயர்த்தத் துணியாமல் குனிந்தபடி தலையசைத் தாள். காதின் சன்னப் பொன்வளையங்கள் குலுங்கின.

"அயல் நாட்டு வங்கி ஒன்று நமக்குக் கடன் தருவதாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது - டாலர்களில் ரூபாய்களில் சில கோடிகள் வரும். அதற்கு நாம் இதுவரை கட்டியுள்ள, நடத்தி வரும் ஸ்தாபனங்களைப் பற்றிய 'ரிப்போர்ட்' தயாரிக்க வேண்டியுள்ளது. படிப்பு முடிந்த எனக்கு இது முதல் முயற்சி - கன்னி முயற்சி..."

முகம் நிமிர்த்தியவள் அவன் புன்னகையைத் தாளாமல் மறுபடி தலை தாழ்த்தினாள்.

"ம்... நல்லது..."

"தேவையான தகவல்கள் சேர்த்தாகிவிட்டேன். கோர்வையாய் அவற்றைத் திறம்படத் தொகுக்க வேணும்..."

"புகைப்படங்கள், கட்டட வல்லுனர்களின் வரைபடம், எஸ்டிமேட்... இவைகள்...?"

“எல்லாம் உண்டு. சுருக்கெழுத்தில், ஆங்கிலத்தில் உனக்குத் தேர்ச்சி உண்டென்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“ஓரளவு... கல்லூரிப் படிப்பு அதிகமில்லை சார். செய்தித்தாள், புதினங்கள் வாசித்துத் தேடிக்கொண்ட மொழி அறிவுதான்.”

“போதும். நான் ‘மளமள’ வென்று சொல்வதைக் குறித்துக்கொள். பின் ஓரளவு முறைப்படுத்தி, பிறகு கணினி நிர்வாகி சோமசுந்தரத்திடம் தந்தால் - அவர் அச்சிலேற்றிவிடுவார். பிறகு நானும் வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்ய இறுதிப் பிரதி தயாராகிவிடும். பத்து நாட்களுக்குள் நாம் அதை பாக்ஸ் செய்ய வேணும். அந்த வங்கி மேலதிகாரி பிறகு ஒரு மாதத்திற்கு அகப்பட மாட்டார். ஜெனியா போகிறாராம். இப்போது விட்டால், பின் மொத்த வேலையும் தாமதப்படும். நியுணர்களுடன் அமர்ந்து நான் தயாரித்த வரைபடம், அரசாங்க அனுமதி பெறவும் இந்த அறிக்கை உதவும்...”

“புரியுது, சார்...”

“தீவு போன்றிருக்கும் இவ்விடம் தேடி நான் வந்ததே வேலை செய்யத் தோதான தனிமை தேடி. ஆனால் இங்கும் எதிர்பாராத வேலைகள். தவிர அனைவரும் அத்தனை சுறுசுறுப்பாய் அல்லாடிய நேரம், நான் மட்டும் எதையும் கண்டுகொள்ளாத மாதிரி, தனியிடம் போகவும் முடியவில்லை.”

“உண்மைதான்.”

“இங்கு படகு வீடுகள் உண்டு. அவை வெறுமனே தண்ணீரில் நிற்காமல் கொச்சின், எர்ணா குளம் வரை போய் வருபவை.”

“ஆமாம், சார்...”

“இங்கும் வேலை குறைந்த இந்த இடைப்பட்ட வார நாட்களில் இவ்விடம் விட்டுக் கிளம்பினால் என்ன என்ற யோசனை...”

அவன் இழுத்ததின் நோக்கம் அவளுக்குப் புரியவில்லை. “நீயும் கூட வரமுடியுமில்லையா? ரெண்டு, மூணு நாட்களுக்கான காரியதரிசி உத்யோகம்...”

கேள்வி சற்று அதிர்ச்சி தந்தது.

காரணம், படகு வீடுகளின் அமைப்பு அப்படி. முன்னும் பின்னுமாய் விஸ்தீரணமாய் இருந்தாலும் நடுவே ஒரே ஒரு சின்னஞ் சிறு அறை மட்டுமே. அது தேனிலவுத் தம்பதிகளுக்கு மட்டுமே தோது. பிற தம்பதியினர் கூட சதா உரசி இடித்து நடக்கும் அந்த அனுபவத்தில் எரிச்சல் படக் கூடும்.

அறைக்கு வெளியே கட்டுக்கட்டாயத் தாள்களைப் பரப்பிக் கொண்டு வேலை பார்க்க முடியாது. காற்று காகிதங்களைச் சீட்டுக் கட்டினைப் போலப் பிரித்துப் போட்டு வேடிக்கை காட்டும். பறந்துபோய் அவை நீர்ப்பரப்பில் விதவிதமாய் மிதக்கும்.

ஆக வேலை அறைக்குள்ள்தான்:

அறையின் அமைப்பும் விசித்திரமாய் இருக்கும். அறையின் முக்கால்பங்கைப் பெரும் கட்டிலே விழுங்கியிருக்கும். அதில் அமர்ந்தா வேலை பார்ப்பது...? நெளிந்தாள்.

சற்றுமுன் நேர்ந்த ஸ்பரிசு அனுபவமும் புத்திக்குள் ஒரு எச்சரிப்பு மணி அடித்தது.

தவிர கொச்சின் போவதென்றால் இரவு தங்கலும் படகிலே தானே?

புரியாமல் வேண்டுகிறானா - இல்லை புரிந்த வம்புதானா?

தயக்கமாய் நிமிர்ந்தாள்.

அவன் இதழோரம் சிறு விஷமப் புன்னகை.

“படகின் முன்புறத்தைச் சுற்றிலும் ஓலைத் தடுப்புப் போடச் சொல்லியிருக்கிறேன். காற்று காகிதங்களைத் தொடாது. நம் வேலையும் இடையூறில்லாது நடக்கும். இரவு படகு இங்கேயே திரும்பிவிடும். நாம் இங்கு ஓய்வெடுத்த பின்பு மறுநாள் வேலையைத் தொடரலாம்.”

ஆக இங்கிதம் தெரிந்தவன்தான் என்று அவள் நினைத்த மறுகணம் -

“என் பெயரையும் நான் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேணுமில்லையா?” என்றான் சற்றே புருவங்களை உயர்த்தி.

குத்தல்தான்... ஆனால் சம்பளம் வாங்குபவள் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

சம்மதம் சொன்னாள்.

“ஓய்வு என்பது வேலையிலிருந்து விடுபடுவது மட்டுமல்ல - வேலை மாற்றம்கூட ஓய்வுக்கு ஒப்பானது!” என்ற கருத்தை அவள் வாசித்ததுண்டு. இன்று அது வெகு உண்மை என்பது புரிந்தது.

வேலை மாற்றம் புத்துணர்வு தந்தது. புரிந்து கொண்டு, சற்றே வேலை பிடிபட்டதும் ‘மளமள’வென்ற முன்னேற்றம்.

அவன் சொன்னவற்றை எல்லாம் குறித்துக்கொண்டவள், இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பின், ‘சற்று ஓய்வு’ என்றவன் எழுந்தபோதும், எழாமல் விறுவிறுவென அதை வரிசைக் கிரமமாய்க் குறித்து வைத்தாள்.

எழுதும்போதே இதற்கப்புறம் இதைக் குறிப்பிட்டால் தெளிவாய் இருக்கும் என்றும் யோசித்திருந்ததால், இருபது நிமிடங்களுக்குள் ஓரளவு கட்டுரை வடிவிற்கு வந்துவிட்டது.

திரும்பி வந்தவன் முகம் சுழித்தான்.

“ஓய்வு உனக்காக, மீனலோசனி - எனக்கில்லை. நீ என்ன வென்றால்...”

“இந்த மாற்றமே எனக்கு நல்ல ஓய்வு போலாகிவிட்டது. சார் - தொடரலாம். இனி உங்களிடம் வேலை செய்யும் நபர்கள், அவர்கள் சம்பளம்... இதுபற்றிய விவரங்களைச் சேர்த்தால் நலமாயிருக்கும் இல்லையா?”

இவள் ஈடுபாட்டை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தவனையும் அவளது உற்சாகம் தொற்றிக்கொள்ள-

“வெகு நலம்!” என்று கண் சிமிட்டினான்.

அவளை முதன் முதலில் பார்த்தபோது சிமிட்டியது போலவே - இதயம் நீருள் பந்துபோல எம்பித் தவித்தது.

மேலும் இரு மணி நேரங்கள் போனது தெரியவில்லை. ‘சட்’டென்று எழுந்தவன் -

“போதும்... தயவு செய்து எழுந்திரு, மீனா... நடந்து படகினை ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வா!” என்றான் கைநீட்டியபடி. கால்கள் மரத்துப்போன உணர்வு. முதுகம்கூட வலித்தது. நீட்டிய கைக்குப் புண்ணியம்... ஆனால் இரு நாட்களுக்குமுன் இப்படிக் கைபற்றி எழுந்த தன் நிலை... நினைப்பில் மீனாவின் கன்னங்கள் நிறம் மாறின.

“அது உறக்கக் கலக்கத்தாலும், அந்தி மயக்கத்தாலும் நேர்ந்தது. தவிர நம்மைத் தவிர மேலும் இருவர் இப்படிக் உண்டே...”

எப்படி இவள் எண்ணங்களை இத்தனை துல்லியமாய் வாசித்து விடுகிறாள்?

அவசரமாய் எழுந்து நின்றாள்.

படகைச் செலுத்துபவர் தவிர, பீட்டரும் அவர்களுடன் அழைத்து வரப்பட்டிருந்தான். இடையே தேநீர், பழரசம், மதிய உணவு இவற்றைத் தயாரித்துத் தருவது அவன் பொறுப்பு.

படகின் பின்பகுதியில் கல் அம்மி முதற்கொண்டு சமையல் வசதி அத்தனையும் உண்டு. ஆனால், பீட்டருக்குத்தான் அத்தனை நளபாகம் போதாது!

பழத்துண்டங்கள், வெண்ணையும் வதக்கிய முட்டையும் தடவிய ரொட்டிச் சதுரங்கள், அன்னாசிச் சாறு இவைதான் மதிய உணவு.

“தலையை உருட்டி வேலை செய்வதிலும் கூட அபாரப் பசி எழுந்து விடுகிறது இல்லையா...” என்றபடி ஆவலாய் உணவை விழுங்கியவனைப் பார்த்தாள்.

மீன் பிடித்தால் இங்கேயே உரசி, மசாலை அரைத்துச் சமைக்கலாம் என்ற யோசனையில்தான் இங்கு அம்மி பதிக்கப்பட்டிருந்தது. வெளிநாட்டுப் பயணிகள் பலர் இந்தியக் குழம்பு, வறுவலை ரசித்துச் சாப்பிடுவது அவளுக்குத் தெரியும். சற்றுக் காரம் குறைந்த தேங்காய்ப் பாலிட்ட மீன் குழம்பை 'அபாரம்' என்று சுவைப்பார்கள்.

நாள் ஒன்றிற்கு 200 டாலர் (ஒரு டாலர் 35 ரூபாய்க்கு மேல் மதிப்புள்ளது) கட்டணம் என்பது இப்படகு வீடு அனுபவத்திற்கு ஒன்றுமே இல்லை அவர்களுக்கு.

காஷ்மீரும் அதன் படகு வீடுகளும் பிரமாதம் என்றாலும், அவை அசைவதில்லை. சுற்றிலும் மாறும் இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்த்தபடி ஏரியில் பயணிக்க முடியாது என்றும் அவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

"சற்று நேரம் படுத்துவிட்டு வா, மீனா... நான் இங்கேயே ஒரு கோழித் தூக்கம் போடறேன்... பிறகு வேலையைத் தொடரலாம்."

"அவசியமில்லை, சார்..." அவள் மறுப்பைக் கையமர்த்தினாள்.

"இதே வேகத்தோடு வேலை தொடர வேண்டுமானால் அரை மணி நேர ஓய்வும் அவசியம்!" என்றபோது அவள் மறுக்கவில்லை.

அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் மல்லாந்தபோது முதுகிற்கு இதமாக இருந்தது. அதுவரை செய்த வேலையையே மனது புரட்டிப் புரட்டி யோசித்ததால் முழுத் தூக்கம் வரவில்லை. ஆனால் எழுந்து முகம் கழுவித் தேநீர் அருந்தி, வேலையைத் தொடர்ந்தது சவுகரியந்தான்.

பின்னலின் கீழே பிடரி பிசுபிசுத்தது. உயரே தூக்கி முடிச்சிட்டாள். நைலக்ஸ் சேலை சதா நழுவினது, எரிச்சலாயிருந்தது. தவிர மனோ, 'என்ன அம்மணி, தூண்டில் வீச்சா?' என்று திடீரென்று சீறிவிடக் கூடுமோ என்ற அச்சம் வேறு. இழுத்துச் செருகி வைத்தாள்.

இரவு ஏழிற்கு அவர்கள் படகைவிட்டுக் கரை இறங்கியபோது, இருவருக்குமே நல்லபடி வேலை நடந்த திருப்தி.

"நாளை ஒரு நாள் போதும், மீனா. இந்த வேகத்தில் நீ போவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரு காரியதரிசியை வரவழைப்ப

நாகந்தான் திட்டம். ஆனால் நிர்வாகி எல்விஸ் சொன்னது சரி - 'மீனு எந்த வேலையையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்யும் ரகம் - செய்பவற்றைச் செவ்வனே செய்யும் திறமையும் உண்டு!' என்று உனக்குச் சான்றிதழ் தந்திருந்தார்."

"ஓ... நன்றி... ஆனால் இது எனக்கும் கூடப் பிடித்திருந்தது!" என்றாள் தயங்கி.

"ஓ... நன்றி!" என்றான் அவனும், அதே தோரணையில். சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டான். ஆனால் சாப்பிட்டு, குளித்துப் படுத்தபின் அது அடங்காமல் குமிழ் குமிழாய்ச் சிதறியது.

இது தனியறை என்பதால் பிரச்சினையில்லை. இல்லையென்றால் இவள் தலையணைக்குள் முகம் புதைத்துத் தோள் குலுங்க நகைப்பதைக் கண்டு பிறர் நகைக்க மாட்டார்களா?

புன்னகையுடன் உறங்கிப் போனாள். மறுநாள் தன் தலையணை கண்ணீர் ஈரத்துடன் துவண்டு போகப் போவதை அறியாமல்...

வெளிர் ரோஜா நிறப் பருத்தி சல்வாரில் அதிகாலையே தயாராகிவிட்டாள் மீனு. அதே நிற 'கிளிப்' அவள் அடர்ந்த கூந்தலை உயரே கவ்வி நிறுத்தியிருந்தது. காதில் சிறு செயற்கை ரோஜா மொட்டுக்கள். பீட்டர் அவள் கேட்ட அத்தனை சாமான்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

படகில் போய் அமர்ந்தவுடனேயே வேலை வெறியாய் ஆரம்பித்து விட்டது. ஓரளவு இருவருமே வேலை பற்றிய சிந்தனைகளோடு கழித்ததால் தங்கு தடையில்லாத முன்னேற்றம்.

ஒன்பதரைக்குத் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தவள் எழுந்தாள்.

"ஏது...?" அவனும் கூடவே எழுந்து சோம்பல் முறித்தான்.

“நேற்று நான் தொகுத்தவற்றை ஒருமுறை வாசித்துப் பாருங்கள் சார். திருத்தங்கள் இருந்தால் அருகே இந்தப் பச்சை மசி பேனாவினால் குறித்து வையுங்கள். ‘பளிச்’சென்று என் கண்ணுக்குப் புலப்படும். ஐந்தே நிமிடங்கள்!” - நகர்ந்தாள்.

முன்றாம் நிமிடம் தோசை வார்க்கும் ‘சார்...’ ஒலி.

“அடடே, இன்று பீட்டரின் ரொட்டியிலிருந்து விடுதலையா?” - சிறு பையனின் உல்லாசத்தோடு எட்டிப் பார்த்தான், மனோ.

“அம்மா மீனா வேற பிடிக்கச் சொல்லியாச்சு. குழம்பு, பொரியலன்னு ஜமாய்க்கப் போறோமய்யா!” பீற்றினான் பீட்டர்.

“சமையல்ல நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாமே, மீனா.”

“சட்னி, சாம்பார் எடுத்து வந்தாச்சு. தோசை மட்டுந்தான் வார்க்கறேன். மதியத்திற்கு மீன் பிடிப்பது, கழுவுவது, மசால் அரைப்பது எல்லாம் பீட்டர் வேலை. குழம்பிற்கு அளவாய்க் கூட்டுவது மட்டும்தான் நான். கூடவே வெங்காய, வெள்ளரிப் பச்சடி. சுட்ட அப்பளம்... அவ்வளவுதான்...”

“விருந்து!” மனோ கைதட்ட, அதற்குள் கூம்பு வடிவத்தில் இரு தோசைகள் தயாராகிவிட்டன.

கைகழுவிய கையோடு வேலை - பிறகு வாய்க்குச் சுவையாய் சாப்பாடுவேளை... தேநீர்... என நாள் சுவைபட மாறிமாறிக் கழிந்தது.

எழுதியவற்றை முறையாகக் கோப்பில் அடுக்கியவள் - “இனி நாளை சோமசுந்தரத்திடம் இரண்டிரண்டு பக்கங்களாக முடித்துக் கொடுத்தால் கூட, அவை கணினியில் அச்சாகிச் சுடச்சுட உங்கள் பார்வைக்கு வந்துவிடும்!” என்றாள்.

“அசுர வேகத்தில் முடிந்த வேலை - கூடவே சுவையான சாப்பாடும். ரொம்ப நன்றி, மீனா... எனக்கு இது மிக முக்கியமான உதவி.”

“இதற்கு நான் கடமைப்பட்டவள்.”

“இக்காலம் இத்தனை விசுவாசம், வேகமான ஊழியர்கள் அரிது.”

“எனக்குப் பெற்றோர், உறவு என்று யாருமில்லை. எல்லாமே இந்த உத்யோகம்தான் என்று வையுங்க - அதுதான் இந்த விசுவாசம்...”

“அக்கா...?” இழுத்தான்.

“எனக்கொரு அக்கா இருப்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றது போன்ற ஒரு ஆச்சரியப் பார்வையுடன் நிமிர்ந்தாள்.

“சொன்னாங்க...” சமாளித்தான்.

“யாரிடமும் அவங்களைப் பற்றிப் பேசறதில்லை, சார்... பூனாவில் இருக்காங்க... எனக்குப் பிழைக்க வழியும், தன்னம்பிக்கையும் தந்தது உங்க வேலைதான். தவிர ஏற்கெனவே சொன்னது போல நானும் இந்த மாற்றத்தை மிக ரசித்தேன்.”

ஆமோதிப்பாய், மகிழ்வாய் அவளைப் பார்த்திருந்தான்.

அப்பார்வையில் முதல் சந்திப்பின் போதிருந்த பரிவு மீண்டும் துளிர்ந்திருந்ததை உணர்ந்த இவள் நெஞ்சுக்குள் பூ மலர்ந்தாற் போல ஒரு புரிப்பு.

அந்நேர இன்பத்தைக் கிழித்தெறிந்தாற்போல செல்லுலர் ஒலித்தது.

“அண்ணன் மட்டும்தான் இதில் தொடர்பு கொள்ளுவார்...” விளக்கியவன் தொலைபேசியைக் காதுக்குக் கொடுத்தான்.

அவன் நிம்மதியாய்ப் பேசட்டும் என்பது போல மீனா எழுந்து சற்று விலகி நின்றாள்.

ஆனால் அவன் அடர்ந்த புருவங்கள் முடிச்சிட்டதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“இப்போது ஏன் அண்ணா அவங்களை அனுப்பறீங்க... எனக்குப் பழக்கமே இல்லாதவங்க... தவிர வேலையில் சற்று மும்முரமா இருக்கும் நேரம்...”

“ம்ம்... சரி... பார்த்துக்கறேன்.” - பேச்சை முடித்தான். ஒரு நிமிடம் கண்களை மூடித் திறந்தவன் -

“குடும்ப நண்பர்களாம் - விருந்தோம்பும் வேலை - என் வேலை வேறு இன்னும் முழுசாய் முடியலை!” சலித்தான்.

“இனி கால்வாசிதானே சார் பாக்கி... அதுவும் சலபமான வேலை.”

“பார்ப்போம்!” பெருமூச்செறிந்தான். “கொச்சினைச் சேர்ந்த பெரியவரும் அவர் மகளும் வருகிறார்களாம்... நான் தீக்கோழி போல என் கோப்புகளுக்குள் தலை புதைத்துக் கிடந்தாலும் மரியாதையாய் இருக்காது.”

“இடையிடையே பார்த்தாலும்கூடச் சீக்கிரமாய் முடிஞ்சிடும், சார்...” தெம்பு தந்தாள்.

ஒரு மணி நேரத்தில் கரை இறங்கியபோது இரு உருவங்கள் வெகு ஆவலாய் அவனை வரவேற்கக் காத்து நின்றன.

சேஷன் போன்ற ஆகிருதி, வழக்கையுடன் ஒரு பெரியவரும், அவர் மகளைப் போன்றிருந்த அழகியும் - இல்லை, அது வெறும் அழகல்ல... பேரழகு!

நெருங்கிப் பார்த்த மீனுவிற்குப் பிரமிப்பில் மூச்சடைத்தது. முழங்கால்வரை தொங்கிய அடர்ந்த நெளிகேசம்தான் வியப்பிற்கான காரணங்களில் முதல். பிறகு அந்த அசாதாரண உயரம். உலக அழகிகளின் தரத்திற்கு ஏற்ற உயரம். சருமம் கேரளத் தந்தம் போன்ற பசும் பழுப்பு.

தேங்காய் எண்ணெயை உண்டு, தேய்த்ததால் உடலெங்கும் ஏறிய மினுமினுப்பு.

சிற்பத் திருத்தத்தில் அற்புத முகம்.

பற்பல...! ‘இத்தனை சவுந்தர்யம் சாத்தியமா?’ என்று விழி விரிய மலைத்தவள் ஒன்றைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டாள். ஆனால் அதைக் கவனிக்கத் தவறாத பேரழகு முகம் இருண்டது.

“நான் சகாயமூர்த்தி... இவள் என் மகள்!” அறிமுகப்படுத்தியபடி கை குலுக்கினார் பெரியவர்.

“நான் நீலோற்பலம்!” என்று அவள் குவித்த கைகள் தாமரை மொட்டை மிஞ்சின!

‘நீலு, என்ட பொன்னு குஞ்சு... சக்கரக்கட்டி...’ என்று தன்னை அள்ளிக் கொஞ்சிய தாயைப் பிரியமும் பிரமிப்புமாய்ப் பார்த்திருந்தாள் மூன்று வயது நீலோற்பலம்.

‘நீயும் எம் பொன்னு, சக்கர அம்மே!’ என்று மழலையில் பதிலுக்குக் கொஞ்சினாள்.

பீட்டிலேயே காய்ச்சிய ‘கமகம்’ தேங்காய் எண்ணெயைத் துளித் துளியாய்த் தொட்டு உச்சியில் நீவித் தாய் தடவிவிட்டது சுகமா யிருந்தது.

இடையிடையே இப்படிக் கொஞ்சல் வேறு.

நீலுவிற்குத் தாயிடம் தனிச் சலுகை.

தம்பிப் பாப்பா பிறந்த பின்பும் கூடத் தாயின் முதல் கவனிப்பு இவளுக்குத்தான்.

காரணம் - இவள் அம்மாவின் அழகை அப்படியே உரித்துக் கொண்டு பிறந்தவள்.

அதே கண்ணைக் குளிர்விக்கும் நிறம், கைக்கடங்காத கருங்குந்தல், பளபளக்கும் முகத்தில் செதுக்கினாற் போன்ற மூக்கும் முழியும். மாதுளை உதடுகள் பிரிந்தால் பிறக்கும் புன்னகையில் பார்த்த அத்தனை விழிகளும் உறைந்து போகும்.

நீலுவின் தந்தையும் இந்த இரு அழகிய பெண்களைத் தலையில் தாக்கி வைத்துத்தான் கொண்டாடினார்.

ஆனால் அது அவரைப் பெற்றவர்களுக்கு ரசிக்கவில்லை.

‘என்னடா நீ... ஏதோ காணாததைக் கண்டவன் போல ஆடறே?’

முகம் சுழித்தாள் அவரைப் பெற்றவள்.

அவரோ தன் பிஞ்சு மகளை இழுத்து மடியில் இருத்திக்கொண்டு, ‘சொல்லுங்கம்மா. எங்கே பார்த்திருக்கீங்க இத்தனை அழகை? பழுதொன்றும் காணமுடியாத பேரழகு இல்லையா இது? இதைக் கொண்டாடாமப் போனாத்தாம் பாவம்!’ என்று உருகுவார்.

‘தொழிலையும் கவனி, சகாயம். இல்லைன்னா திண்டாடணும்!’ - இது தகப்பனது சிடுசிடுப்பு.

‘ரப்பர் எஸ்டேட் ரெண்டு தலைமுறையாய் நமக்குப் பழகின தொழில் - இதிலே என்ன திண்டாட்டம்ப்பா வரும்?’

‘ஒவ்வொரு பிள்ளை, தகப்பன் தர்றதைப் பெருக்குங்க - இரட்டிப்பா அல்லது பல மடங்கா.... நீயானா வீட்டில் கிடந்து பெண்டாட்டி, பெண்ணைக் கொஞ்சினாப் போதுங்கற பயலா யிருக்கே...’

‘எது கிடைக்குதோ அதை அனுபவிக்கறதுதாம்ப்பா வாழ்க்கை. சில பேருக்கு உற்பத்தியப் பெருக்கணும். தொழில் விஸ்தரிக்கணும், பணம் சேர்க்கணும் - அதில் இன்பம். எனக்கு ரம்பை மாதிரிக் கட்டினவ. இதோ இந்தக் குட்டி - இதுங்க பாசம் - கொஞ்சி அனுபவிக்கிறேன்.’

பெற்றவர்களுக்கு அது குறைதான். அவர்கள் சில தலைமுறை களுக்கு முன் திருநெல்வேலியிலிருந்து கேரள மண்ணிற்கு வந்தவர்கள். தொழில் நன்கு விருத்தியானது. ஆனால் வம்ச விருத்திக்கான பெண்ணை அவர்கள் பிறந்த மண்ணிலிருந்துதான் தேடி அழைத்து வருவது வழக்கம். வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சகாயமூர்த்தி கேரளப் பெண் ஒருத்தி மீது மையல் கொண்டு மணம் முடித்ததே அவர்களுக்கு அதிர்ச்சிதான். வந்த மருமகளும் இவர்களை அதிகம் பொருட்படுத்தாததில் அவள்மீது ஒரு காழ்ப்பு. தங்களைச்

சட்டை செய்யாதவளை மகன் கோயில் கட்டி அனுதினம் அன்பு அபிஷேகம் செய்து குளிர்விப்பதைக் காணும் எரிச்சல்...

அது அடிக்கடி வார்த்தையாய் வெளிப்படும். ஆக மருமகளை அச்செடுத்தாற்போல வந்து பிறந்திருந்த பேத்தியிடம்கூட அவர்களுக்கு அத்தனை வாஞ்சை இல்லை.

மகன் இரட்டிப்பு ஆனந்தமாய் ஆடியதில் காட்டம்!

‘என்ன தளுக்குப் பேரு இது - நீலோற்பலம்!’

‘மூணு வயசுக்கு இப்படி இடுப்புக்குக் கீழே தொங்கற முடியப் பாத்திருக்கியா? இது தரித்திர அறிகுறி.’

‘முடி மட்டுமா - இதுக்கும் அம்மாவப் போல நாக்கும் நீளம்.’

இரண்டாவதாய்ப் பிறந்தது பையன்.

அப்படியே பாட்டியின் ஜாடை.

பூரிப்பில் பாட்டிக்கு முழுதாய்ப் பத்து வயது குறைந்தே போனது.

சொத்தை ஆளவந்த இளவரசன் என்று தாத்தா கொண்டாடினார்.

நீலுவிற்கு அதொன்றும் குறையாய் இல்லை.

அவளுக்கு அம்மா போதும்... ஆனால் அவளுக்கு ஐந்து வயது நிறைவதற்குள் அம்மா இறந்தபோது... அத்தனையுமாகி நின்ற தாய் மறைந்தபோது - ஆனந்தமாய் வீசி ஆடிய ஊஞ்சல் அந்தரத்தில் அறுந்த அதிர்ச்சி.

அதன் பின் ஒரே ஆறுதல் அப்பாதான்... ஆனால் அவரும் தனிமையைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் மறு கல்யாணம் செய்தபோது நீலு துண்டாகிப் போனான்.

பள்ளி விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டவளுக்குப் படிப்பு சுவாரஸ்ய மாயில்லை. விளையாட்டில் ஓரளவு ஈடுபாடு - உயரம் தாண்டுதல், ஓட்டம், பந்தாட்டம் இவற்றில் பங்கேற்பாள். மற்றப் படி, பலர் பார்த்துப் பொறாமைப் பெருமூச்சுவிட்ட தன் அழகு, பணம் இவற்றை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை... பதினேழாவது வயது வரை...!

அதுவரை அல்லித் தண்டாட்டம் ஒடிந்துகிடந்த உடல் பக்குவ மாய்ப் பூரித்துக் கொண்டது.

கன்னங்களும் கண்களும் புதுக்கவிதை பேசின.

சிரிப்பு தனி ஜீவன் பெற்றது.

பின்னால் சுற்றிய பல காளையகளை அலைக்கழித்து ஒதுக்கினாள். பெரிய இடங்கள் பல விரும்பிப் பெண் கேட்டுப்படி ஏறினர். ஆனால் நீலு உதடு சுழித்தாள்.

‘இந்தப் பையன் உயரம் பத்தலைப்பா.’

‘அவன் பேச்சு சகிக்கலை - மக்கு போலிருந்தது.’

‘தேன் கலர்ன்னீங்க... தேனீ நிறமாயிருக்காமப்பா... வேண்டாம்...’

‘ரொம்பப் படிச்சவன் வேணாம்... அலட்டுவான்...’

‘மாதச் சம்பளம் 15,000. ஆனா எனக்கு அதுக்குள்ளே குடித்தனம் பண்ண முடியுமாப்பா?’

ஆனால் வட இந்தியாவிலிருந்து இவர்கள் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்த அர்ஜுனைப் பார்த்தபின் இவள் ஆர்ப்பாட்டம் சற்று அடங்கியது.

ஆள் நீலுவிற்கு ஈடுதரும் அழகு.

இவளே விழி உயர்த்திப் பார்க்க நேர்ந்த உயரம்.

அவனும் இவள் அழகில் கிறங்கினான். ஆனால் அந்தக் கிறக்கம் அவன் சாவில் முடிந்ததுதான் அநியாயம்.

அவன் சாவு குறித்துக் கல்லூரி முதல்வர் நடத்திய விசாரணையில் நீலு அழைக்கப்பட்டாள்.

‘நீலோற்பலம், நீதான் தன் தற்கொலைக்குக் காரணம்தான் கடிதம் எழுதி வைச்சிருக்கான், அர்ஜுன் - நீ என்ன சொல்றே?’

அத்தனை பெரும் புள்ளிகள் அமர்ந்திருந்த அறையில் துளி அச்சமின்றி அலட்சியமாய்ப் பதில் சொன்னாள் -

‘கல்லூரி விழாவில் அவன் நடந்துகிட்ட முறை எனக்குப் பிடிக்கலை - சொன்னேன்.’

‘என்ன முறை? என்ன சொன்னே? - விளக்கமாய்...’

‘நாம வீட்டில் கறியும் பாலும் கொடுத்து வளர்க்கற நாய், வெளியிலே போய் குப்பை, நரகலை மேய்ஞ்சிட்டு வந்தா ஆத்திரம் வராதா? நான் அதைச் சுட்டுக் கொன்னுடுவேன். இத்தனை அழகாய் நானிருக்க, அர்ஜுன் அந்த விழாவில் ஒரு கறுத்த குச்சிப் பெண்ணோடு சேர்ந்து ஆடினான் - மாடர்ன் டான்சாம். பாம்பு போலப் பின்னி, நெளிஞ்சு, வளைஞ்சு... எனக்கது ஆபாசமாய்ப் பட்டது. இனி உன் கண் கூட எம்மேல பட வேண்டாம். அந்தத் தகுதியை நீ இழந்தாச்சுன்னேன். அவன் கெஞ்சினான். ஆனால் எனக்கு மசியற மனமில்லை. அவன் எழுதிய கடிதங்கள், தந்த பரிசு அத்தனையும் ஒரு பெட்டியில் அடைச்சு அவன் அறையில் வீசிட்டேன். காலைப் பிடிக்க வந்தவனை எட்டி உதைச்சேன். பதிலுக்கு என்னைப் பழிவாங்க முயற்சித்தான். இது வெறுமே பயங்காட்ட அவன் எடுத்த முயற்சி, வெற்றிகரமாகி அவனைச் சாக அடிச்சிருச்சு.’

அன்றாட நடப்பை நண்பர்களிடம் சொல்வது போல அவள் பேசுவதைக் கேட்ட முதல்வர் வாயடைத்துப் போனார்.

போலீஸ் கேஸ், விசாரணை என்று ஆகாமல் தடுக்க அவள் அப்பாவின் பணம் போதுமாயிருந்தது.

ஆனால் ஊர் வாயை மூட முடியுமா? இவளுக்காக அதுவரை தொங்கிய பல வரன்கள், தப்பினால் போதும் என்ற ரீதியில் ஒடிப்போயினர்.

நீலுவும் கல்யாணக் கனவுகள் ஏதுமின்றித்தான் இருந்தாள். நாங்கள் போக முடியாத ஒரு உறவு திருமண வீடியோ காசெட்டைப் போட்டு, மனோரஞ்சனை அதில் பார்க்கும் வரை...

மணமக்களை வாழ்த்துகிறவனை வேறு ஒரு நண்பன் முதுகில் தட்ட, மனோ திரும்பி கண் சுருங்கச் சிரிக்கும் அழகை நான்கு முறை மீண்டும் மீண்டுமாய்ப் பார்த்தாள் - ரசித்தாள்.

பின்பு அச்சிரிப்பைத் திரையில் 'பாஸ்' பித்தானைத் தட்டி உறையச் செய்தவள் அப்பாவை அழைத்துத் திரையைச் சுட்டினாள்.

கண்ணாடிக் குழல் போன்ற விரல் நீட்டி, "எனக்குக் கல்யாணம் நடக்கணும்னா - இவன் வேணும்ப்பா!" என்றாள் கறாராய்.

“இவங்க தற்சமயம் என் காரியதரிசி. நம் ஓட்டல் ஊழியர் - மீனலோசனி!” அறிமுகப்படுத்தினான்.

சற்றுக் கசங்கிய பருத்தி உடையும், கலைந்த கேசமுமாய் நிற்க நேர்ந்ததில் மீனுவிற்குச் சற்றுக் கூச்சம் இருந்தாலும், எதிரில் நின்ற அழகில் அலங்காரத்தில் கட்டுண்டு நின்றான்.

கரும்பச்சை மெல்லிய சிபான் சேலை, சிலை போன்ற தேகத்தை நாகுக்காய் மறைத்திருந்தது. கெம்பும் வைரமும் பதித்த, வேலைப்பாடான நகைகள் சங்கு கழுத்தைக் கவ்வி, சந்தனக் கையில் மேலும் கீழுமாய் அசைந்து ஜொலித்தன. பச்சையும் சிகப்புமான பாம்புப் பொட்டு நிலா நெற்றியில் பளீரிட்டது. இறங்கக் கட்டிய சேலையில் தங்கப்பாளமாய் மின்னிய இடை. அதன் பளபளப்பு போதாதது போல மிக மெல்லியதாய் இடையைச் சுற்றி ஒரு தங்கக் கொடி. ஒருவேளை அது தங்கத்தோடு தன்னை ஒப்பிட்டுக் காட்டும் சவாலாய்க்கூட இருக்கலாம்!

எதிரே நின்றவளும் இவளைப் பாதாதி கேசம் அளந்திருக்க வேண்டும்.

“ஹூம்... கண்ணை நிரப்பக்கூடிய அழகுதான்!” அரை மனதாய்ப் பாராட்டு வந்தது.

“அது மட்டுமல்ல. மனிதனின் வயிற்றையும் நிரப்பத் தெரிந்தவள்

- இன்று மதியம் அவள் சமைத்த மீன் குழம்பும் வறுவலும் பிரமாதம்...”

நடக்கத் தொடங்கினர்.

மரியாதை கருதி மீனு சில அடிகள் பின் தங்கித் தொடர்ந்தாள். ஆனாலும் அந்தப் பேச்சு அவளை எட்டியது.

“செக்ரடிகள் நம் வயிற்றை நிரப்பலாம் - தங்கள் வயிற்றைத்தான் நிரப்பிக்கொள்ளக் கூடாது!” நமட்டுச் சிரிப்புடன் சொன்னார் சகாயம்.

சே... நரகலை மிதித்துவிட்ட அகுவை... பெரியவர் பேசும் பேச்சா இது? கூசி நின்றாள்.

இங்கிருந்து மனோராஞ்சனின் முகபாவனை அவளுக்குத் தெரியவில்லை. திரும்பி, வேறு வழியாய் நடந்து பிரதான கட்டிடத்தை அடைந்தாள்.

இவள் முகம் வெளிறி, மூக்கு சிவந்திருந்தது போல அங்கு நிலவிய சூழலும் அசாதாரணமாயிருந்தது.

“என்ன... சார்?” நிர்வாகியை வினவினாள்.

“டிங்கு... டிங்கு போலிருக்கிறது, மீனு...”

“யாரது டிங்கு?”

“டிங்கு காய்ச்சல்.”

“ஐயையோ! யாருக்கு?”

“ஊரிலிருந்து வந்த குணாளனும் ஜீவனும் நேற்றிலிருந்து காய்ச்சலு படுத்துக்கிடந்தாங்க. இன்று ஜன்னியுடன் வாந்தி வேறு.”

“நர்க பிலோமினா பார்த்தாங்களா?”

“ஆக்க. நிச்சயமாய் ஏதும் சொல்ல முடியாது. இரத்தப் பரிசோதனைக்காய் ரெண்டு பேரையும் கோட்டயம் அனுப்பி வைச்சிருக்கேன். தீவில் காய்ச்சல் வைரஸ்களைப் பரவவிடறது ஆபத்தானதே. தவிர வெளிநாட்டுப் பயணிகளுக்கு நம்மூர்

வியாதிகளன்னா நடுங்கும். வருபவர்களை ஒழுங்காய் அனுப்பி வைப்பது நம் கடமையும்கூட..”

மிக சுவாரஸ்யமான தொழில் என்றாலும், ஒட்டல் நிர்வாகம் அடிக்கடி சவால்களைச் சந்திக்கச் செய்யும். முழு நேர மருத்துவரை நியமிக்க இயலவில்லை என்றாலும் அனுபவமிக்க மருத்துவத் தாதியை நியமித்திருந்தனர். சிஸ்டர் பிலோ விருந்தினர்களுக்கு வரும் சிறு வலி, காய்ச்சல்களைக் கவனித்துச் சரி செய்துவிடுவார்கள். எலும்பு முறிவு, இதய நோய் போன்றவற்றில் முதலுதவி மட்டும் செய்து மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட வேண்டும்.

அயல்நாட்டுப் பயணிகள் தங்குமிடம் என்பதால், அடுக்குத் தும்மல் போடும் பணியாளர்கூடத் தீவைவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதுதான். அடிக்கடி உடம்புக்கு வரும் ஊழியர்களுக்கு வேலையே கிழியும்!

சிஸ்டர் பிலோமினா, வனஜா, இவளுக்கு என்று மூன்று சிறு தனியறைகள் உண்டு. மற்றப் பெண் ஊழியர்கள் தண்ணீரைத் தாண்டியிருக்கும் கிராமத்தில்தான் ஜாகை. ஆண் ஊழியர்களில் சிலர் இங்கும் பலர் வெளியே என்றும் தங்கும் ஏற்பாடு.

‘கடவுளே... இது சாதாரணக் காய்ச்சலாகவே போகட்டும். விரைவில் பயல்கள் உடம்பு தேறி வரட்டும்!’ மனதுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள், மீனா.

“மனோ வந்த விருந்தினர்களைச் சந்தித்து விட்டார் அல்லவா, மீனா?”

“ஆமா..”

“அவர்களுக்கு வரவேற்புப் பானம் தயாராய் இருக்கிறதா என்று பாரேன்... இல்லாவிட்டால் தயவு செய்து... களைத்துத் தெரிகிறாய்...”

“பரவாயில்லை, சார்... நானே தயாரித்து எடுத்து வரேன்!” விரைந்தவளைத் திருப்தியாய்ப் பார்த்திருந்தார் எல்விஸ்.

வழக்கமான அலங்கரிப்போடு இளநீர்களை ஏந்தி வந்தாள், மீனா. அதற்குள் முன்உச்சிக் கூந்தலை ஒதுக்கி, முகத்தைத் துடைத்திருந்தாள்.

“ஓ! அதீதச் சுறுசுறுப்புதான்!” புருவங்களை வில்லாக்கினாள், நீலோற்பலம்.

“சில பேர் விடுப்பில் இருப்பதால் இங்கிருக்கும் சிலர் வேலையைப் பகிர்ந்து செய்கிறோம் மேடம்!” பணிவுடன் விளக்கினாள்.

“அவசியமில்லை. ‘மேடம்’ தேவையில்லை என்றேன். நீலு போதும்.” பேசுகையில் சாயமிட்ட இதழ்கள் கவர்ச்சியாய்க் குவிந்து அசைந்தன.

“இளநீர் வெகு இனிப்பு...”

“இங்கே விளைவதுதான், சார்.”

குழாய் மூலம் நாகுக்காய்ப் பானத்தை உறிஞ்சி முடித்த நீலு, ‘சட்’டென்று கூடத்து வெள்ளிப்பூண், தேக்கு ஊஞ்சலில் அமர்ந்தாள். பொன் விரல்கள் கம்பிகளை அழுந்தப் பற்றின.

“அப்பா... ஒரு மாதிரியாய் இருக்குதே... தொண்டை எரியுது...”

“என்ன... என்னாச்சும்மா?”

“கண்ணை இருட்டுது. தலை சுத்துது... விநோத உணர்வு...” தலையை மிக மெல்லியதாய்க் குலுக்கிக் கொண்டாள். விழிகள் செருகின.

“சிஸ்டரை வரச்சொல்லட்டுமா?” ஓடினாள், மீனா.

“ஒரு நிமிடம்... நீங்க இளநீரில் ஏதோ ஒரு பொடி கலந்தீங்களே... அது எனக்கு... ஒத்துக்கலைன்னு நினைக்கிறேன். எனக்கு ரசாயன வாசனை, ருசிகள் ஏதும் ஒத்துக்கொள்ளாது...” குழறியது பேச்சு.

“என்ன பொடி... ரசாயனமா? நாங்க எதுவுமே கலப்பதில்லையே, மேடம்!” குழம்பினாள் மீனா.

அதற்குள் நீலு முழுதாய் மயங்கிச் சரிந்திருந்தாள். செந்தேக்கு ஊஞ்சலில் பறித்து வீசிய அல்லிக் கொடியைப் போலத் துவளக் கிடந்தவளைச் சுற்றியிருந்தோர் விழி விரியப் பார்த்தனர்.

மனோரஞ்சன் அவளை நேராகப் படுக்கச் செய்துவிட்டு, இவளைப் பார்த்தான் - “சிஸ்டரைச் சீக்கிரமாய் வரச்சொல்லேன்.”

குரலில் இருந்தது அவசரமா... ஆத்திரமா? துடித்த தன் உதடுகளைக் கடித்தபடி தொலைபேசி எண்ணை ஒற்றினாள் மீனு.

குளித்து உடை மாற்றிப் படுத்தபின்னும் தூக்கம் பிடிக்க வில்லை. அழகைதான் முட்டியது. ‘விநோதக் கலவையான நாள் இது. மனோவுடன் கழித்த முதற்பாதி மிக நிறைவு. நீலோற்பலத்தைச் சந்தித்ததுகூட ஒரு இனிமைதான். ஆனால் அவள் ஏன் திடீரென அப்படி ஒரு பழியைத் தூக்கி வீசினாள்?’

மருத்துவத் தாதி நாடித் துடிப்பை அரை நிமிடம் பார்த்தவுடனேயே சொல்லிவிட்டாள் - “ஒண்ணுமில்லை. துடிப்பு நிதானமாகத்தான் இருக்குது.”

இரத்த அழுத்தமும் பரிசோதிக்கப்பட்டு நீலோற்பலத்திற்கு அசம்பாவிதமாய் ஏதுமில்லை என்றான பின்புதான் இவள் மூச்சு சீரானது. மீனுவின் இரத்த அழுத்தத்தைச் சோதித்து அறிந்திருந்தால் அது எகிறுவது தெரிந்திருக்கும்!

மனோ அவளிடம் - “உனக்கும் ஓய்வு தேவை மீனா. நீ காலை பத்துக்கு மேல் இங்கு வந்தால் போதும!” என்று விட்டான்.

அவனது சலுகை இவள் நிலை உணர்ந்து அல்ல, பேரழகியோடு நிம்மதியாய்ச் சற்று நேரம் கழிக்கவாய் இருக்கும் என்ற காழ்ப்பு கற்பனைகளோடு படுக்கையில் மீனு புரண்டு தவித்தாள்.

இதைவிட வேலையில் ஈடுபடுவது எளிது. எழுந்து கோப்பைப் பிரித்துக் குறிப்பெடுத்தாள். நான்கைந்து பக்கங்கள் முடித்தபோது நள்ளிரவு நேரம்!

இன்னும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. புத்தி இன்னும் வேலைக்குத் தயாராய் இருந்தாலும் வெண்டை விரல்கள் கடுத்தன. காலார நடந்தாலும் தேவலை. அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

மறுபடி இந்த அறையைத் தானாய்த் திறந்து வந்து படுக்க மாட்டோம் என்ற உண்மை அவளுக்குத் தெரியாதே! அதுவும் கடவுளின் கருணைதான்.

இல்லையென்றால் மனிதனுக்கு வாழ்வில் ஆவல், எதிர்பார்ப்பு, நிதானம், உற்சாகம், நிம்மதி... ஏதுமில்லையே!

குளிர் காற்றை அனுபவித்து நடந்தவளது மனதும் சற்றே குளிர்ந்தது.

இன்னும் பல வட்ட விளக்குகள் குட்டி நிலாக்களைப் போல ஆங்காங்கே பிரகாசித்தன.

நீள நடந்தவள் நீச்சல் குளத்தருகே வந்ததை உணர்ந்ததும் நின்றாள். மங்கிய வெளிச்சத்தில் நீலக்குளம் தளும்பி நின்றது. காற்று வீச்சுக்கேற்ப உல்லாசத் தளும்பல்.

இந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான சைமன் தாத்தா இந்நேரம் நல்ல தூக்கத்தில் இருப்பார். அவரோடு பேசினால் ஆறுதலாயிருக்கும். ஆனால் இந்நேரம் எழுப்புவது முறையல்ல. அவளுக்கு இதுவரை எத்தனை கதைகள் சொல்லியிருக்கிறார் அவர்.

தான் காதலித்த ஜூலியட் பற்றியும், கோவாவின் பிரத்தியேக பாணம் ‘பென்னி’யைப் பற்றியும் நீள நீள அளப்புக்கள்!

“ஜூலியட்டை ஏன் தாத்தா நீங்க கல்யாணம் செய்துக்கலை?”

“நான் மார்கரெட்டைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டதால்...” ஹ... ஹா... எனச் சிரிப்பார்.

எல்லாருக்கும் அவர் சைமன் என்றாலும் அந்த கிறிஸ்மஸ் தாத்தாவினது போன்ற கொழுவிய சிகப்புக் கன்னங்களும், வெள்ளை மீசையும் அவரை அவளுக்குத் தாத்தாவாக்கி விட்டன.

முதலில் அந்த ‘கோவன்’ மனிதருக்கு அவ்வார்த்தைக்கான அர்த்தம் புரியவில்லை. விளக்கியதும்,

“என்ன, தாத்தாவா? உன்னை என்றாவது மசியச் செய்து கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம் என்ற என் ஆசையில் இப்படியா மண்ணைப் போடுவது, பேபி?” என்று சலித்துக் கொண்டார்.

ஆனால் அவள் வார்த்தைக்கு வார்த்தை ‘தாத்தா’ என்று உரிமையாய்ப் பேசப் பேச, பருத்த வெண்மீசைக்கடியில் அவர் புன்னகை விரிந்துகொண்டே போகும்.

மனம் மலர்ந்து விரியும் அல்லது கூம்பிச்சோரும் இதுபோன்ற வேளைகளில் தன் தாய் சில நிமிடங்களாவது வந்து நிற்கமாட்டாளா என்று ஏங்கிப்போவாள்.

புவனா இருந்திருந்தால்கூடப் போதும். ஒத்த மனமுடைய நல்ல தோழி.

தனிமை வெகுவாய் அழுத்தியது.

‘நீச்சல் பழகு பெண்ணே. உன் இளமை உன்னிடமே தங்கிக்கும். இங்கும் அங்குமாய் நாலு தரம் அடிச்சுத் துழாவினா உள்ளமும் உடம்பும் பட்டுச் சிறகுதான்.’

சைமன் தாத்தா அத்தனை சொல்லியும் இவள் நீச்சல் பழகவில்லை. நீச்சலுடை போடக் கூச்சம்.

“உனக்குத் தண்ணியிலே கண்டமடி, மீனு!” என்று அம்மா அடிக்கடி சொன்னதும் கூடக் காரணமாய் இருக்கலாம்.

ஆனால் மாலை 7 மணிக்கு மேல் யாரும் குளத்துள் இறங்கக் கூடாது. காலை 7 முதல் மாலை வரை சைமன்தான் அங்கு எல்லாம். மஞ்சள் சட்டையுடன் சுற்றி வருவார். முதல் முறை குளத்துப் பக்கம் வருபவர்களிடம் அவரது முதல் கேள்வி - “உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியுமா?” என்பதுதான்.

நீச்சல் அறிந்தவர்கள் மட்டுமே ஆழப் பகுதிக்குச் செல்லலாம். மற்றவர்களை அது குறித்து எச்சரித்து வைப்பார்.

நீந்திக் களைத்தவர்கள் இளைப்பாறக் கரையில் வரிசையாய் நீளச் சாய்வு நாற்காலிகள் கிடக்கும். மரத்தாலான அவற்றின் மீது ரப்பர்

மெத்தைகள் - ஈரத்துடன் அமர்ந்தாலும் நனைந்து நாசமாகாத வகையில்.

இரவில் பணியாள் ஒருவனைக் கொண்டு மெத்தைகளைச் சுத்தமாகத் துடைக்கச் செய்து கீழே விரித்துப் போடச் செய்வார் சைமன். இன்றும் வழக்கம் போலக் குளத்தின் கரையில் வரிசையாய் மெத்தைகள்.

குளத்தின் ஓரமாய் வண்ணப் பந்து ஒன்று சோம்பலாய் மிதந்தது. மின் ஒளிபட்டு அது பளபளத்தது வசீகரமாய்த் தோன்ற, மெத்தையின் மீது நடந்து குளத்தின் விளிம்பில் போய் நின்றாள் மீனு. பந்திற்காகக் கைநீட்டிய நேரம்... அவள் கால்களின் கீழிருந்து ரெக்சின் மெத்தை உருவப்பட்டது. இரு கரங்களைத் தலைக்கு மேல் தூக்கியவள் அலறினாள். சத்தம் வெளிவந்ததா என்றுகூடத் தெரியவில்லை... அதற்குள் தடுமாறித் தண்ணீரில் விழுந்திருந்தாள். திமிறிக் கால் ஊன்ற முயன்றபோதுதான் உறைத்தது - அது ஆழமான பகுதி!

கிலியில் உடம்பு உதறியது...

திறந்த வாய்க்குள் நீர் நிரம்பியது...

கண்கள் நீருக்குள் காந்தின...

‘அம்மா... அம்மா...’ அழைப்பு அலறலாகவில்லை. ஆனால் ‘அ’ ‘டெ’ என்று அம்மாவின் முகம் தோன்றியது. மிகத் தெளிவாய்... அண்மையில்.

அம்மாவின் உதடுகள் துடிப்பதுகூடத் தெரிந்தது - ‘யாராவது என் குழந்தையைக் காப்பாற்றுங்களேன்!’ என்று இரைஞ்சுவது போல...

‘வேண்டாம்மா... போதும்... நா... நான் உங்ககிட்டயே வந்து நேன்’ என்றவள் உடம்பின் அசைவுகளைத் தளர்த்திய கணம் அவள் உச்சந்தலையில் ‘சுள்’என்ற வலி. முடியைப் பற்றி ஏன் இப்படித் துக்குகிறார்கள்?

அவளுக்கு உலகம் மங்கி இருண்டது.

நினைவு வந்தபோது உடல் வினோதமாய்த் தோன்றியது. தலையில் குத்தலும் கனமும். வயிற்றில் சங்கடம்... நாசி, கண்ணெல்லாம் எரிச்சல்...

“அம்மா...” அசைத்த உடல் கனத்தது - நனைந்த சாக்குப் போல. எப்படி விழுந்தோம்? - யார் மீட்டார்கள்? என்ற கேள்விகளுடன் விழிதிறந்தவள் மனம் மீண்டும் பயத்தில் படபடத்தது.

எதிரில் நின்றிருந்தது, வர்மா!

“பேபி... காதல்... முத்தம்...” என்று இம்சித்து இங்கு வந்து தன்னைச் சேர்த்த அதே புண்ணியவான்.

“நீ... நீங்களா என்னைக் காப்பாற்றியது?” குரல் வெகு சன்னமாய் வந்தது.

“ஏய்! நல்ல கதை. நான் காப்பாற்றினேன் மீனு உன்னை. அதற்குப் பிரதி உபகாரமாய் என்னை மணம் செய்துகொள்வாய் அல்லவா?” குரல் வந்த பக்கம் விழி திருப்பினாள் - சைமன் தாத்தா!

நிம்மதியாய்ப் புன்னகைத்தாள்.

“என்... என்னாச்சது?”

“கொஞ்சம் உடம்பு தேறட்டும். அப்புறம் நீதான் என்னாச்சது என்று எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்.”

“நான்... இங்கு நேற்றிரவுதான் வந்து சேர்ந்தேன். உன்னைக் காலையில் பார்க்கலாம் என்று வந்தால் நீ இந்த நிலையில்...” வர்மா பேச ஆரம்பித்ததும் இவள் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

சைமனும் அவள் நோக்கம் அறிந்தவர் போல வர்மாவைக் கிளப்பிவிட்டார்.

“சரி. அப்புறமாய் வரேன், மீனு...”

விழி மீட்க முடியாமல் அவன் கிளம்பியதும் அவள் போர்வையைக் கழுத்து வரை இறுகப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

“தாத்தா...”

“சொல்லு, பேத்தி.”

“இந்த உறையிலே நாலு தாள்கள் எழுதி வைச்சிருக்கேன். முதலாளி வேலை விசயம். சோமசுந்தரத்திடம் கொடுத்து, கணினிப் பிரதி எடுத்து முதலாளிகிட்ட தரச் சொல்லுங்க.”

“இப்ப என்னம்மா அவசரம்?”

“சீக்கிரம் முடியும்தான்.”

“சரி, பிலோவை வந்து இருக்கச் சொல்லிட்டுப் போறேன்.”

“எதுக்குச் சிரமம்?”

“இல்லை, மீனு. உன்னைத் தனியாய் விடறது உசிதமில்லை.”

அவர் அப்படிச் கூறவும்தான் தன் நிலை அவளுக்குப் புரிந்தது. நேற்றிரவின் சம்பவம் நிழல் பூதமாய் அச்சுறுத்தியது. நிச்சயம் அவள் வழக்கியோ, தடுமாறியோ விழவில்லை. காலுக்கடியில் மெத்தை உருவப்பட்டதே... உருவியது யார்? ‘குப்’பென்று வியர்த்தது.

சாவின் விளிம்புவரை நிச்சயம் போய் வந்தாயிற்று. அம்மா முகம்கூட அத்தனை தெளிவாய்த் தெரிந்ததே...

அழுகை பொங்கியது. கண்களைத் துடைக்கும்முன் உள்ளே நுழைந்தது பிலோமினா அல்ல - மனோரஞ்சன்!

மவுனமாய் அவளையே உறுத்தபடி நின்றான். அவன் போட்டிருந்த பழுப்புச் சட்டை அவன் கண்களுக்குப் பொருத் தியது. கருப்பு ஜீன்ஸ் மேலும் உயரமாக்கிக் காட்டியது. ஆனால் ஏன் இவன் பேசவில்லை? முகத்தில் அனுதாபத்தின் சாயல்கூட இல்லையே?

ஏன் இப்படி வெறுப்பும் கோபமுமாய்த் தன்னை முறைக்க வேணும்? கைக்குட்டைக்காகத் துழாவினாள். இல்லை என்றானதும் படுக்கை விரிப்பிலேயே ஈர முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“என்ன இது முட்டாள்தனம்?” சீறினாள்.

“கைக்குட்டையைக் காணலை... அதான்...”

நொடியில் அவன் முகம் கனிந்துபோனது. “ஐயோ, மீனு! நான் சொல்றது நேற்றைய உன் முட்டாள் முயற்சியைப் பற்றி...”

அந்நிலையிலும் தன் பெயரை அவனும் செல்லமாய் ‘மீனு’ என்று அழைத்ததில் சந்தோசம் துளிர்ந்தது.

“என்...ன்?”

“தற்கொலை முயற்சி முட்டாள்தனமானது இல்லையா?”

“என்ன சொல்றீங்க... நானா.. என்னையா?”

“ஒட்டலே கலங்கிடுச்சு. முக்கியமாய் நான். நீலா வேற அழகை. நான் சொன்னது பிடிக்காமத்தான் அவங்க அப்படிச் செய்திட்டாங்கன்னு... நீ புத்திசாலின்னு நினைச்சேன்...”

“நான் முட்டாளன்னாலும் ஒத்துக்குவேன். ஆனா கோழையில்ல!” என்றாள் மீனு, ஆத்திரம் மிக,

“மீனு புத்திசாலிதான் சார்!” என்றார் உள்ளே நுழைந்த சைமன்.

“ரொம்ப. அதான் நள்ளிரவு நேரம் நீச்சல் கத்துக்கப் போயிருக்கா - அதுவும் ஏழடி ஆழப் பகுதியில்...” மனோவின் உதடு இறுகிச் சுழித்தது.

“தப்பு. அவள் கத்துக்கப் போகலை. யாரோ கவுத்திருக்காங்க! கம்ப்யூட்டர் சாரை வழியில் பார்த்தேன், மீனு. காகிதங்களை அவரிடம் சேர்த்திட்டேன்.”

“என்ன காகிதம்?”

“நாம தயாரிச்ச ‘ரிப்போர்ட்’ சார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் முதல் நாலு பக்கங்கள் உங்க கைக்கு வந்திடும். ஒரு வாரத்துக்குள்ளே வங்கி சேர்மன் கைக்குப்போய்ச் சேரணுமே.”

மனோவின் கண்கள் குழப்பமாய் அவளை ஊடுருவின. சூடான பாலும், மாத்திரையுமாய் அந்நேரம் பிலோமினா நுழைய, ஆண்கள் வெளியேறினர்.

புல்வெளியில் மெள்ளச் சேர்ந்தே நடந்தனர். “என்ன சொன்னீங்க, சைமன்? எனக்குச் சரிவரப் புரியலை.”

“எனக்கும் முழுதும் புரியலை, சார். ஆனால் நீங்க நினைப்பது போல் இல்லை. மீனுவுக்கு உறவுன்னு சொல்லிக்க மனுசங்கதான் இல்லையே தவிர துணிவு, தைரியத்துக்குக் குறையில்லாத குட்டி. அவளை யாரோ உள்ளே தள்ளிவிட்டிருக்காங்க. அவளே அதை எதிர்பார்க்கலை... ஏன்னா, சிறு விக்கல் போன்ற சத்தந்தான் என்னை எழுப்பினது அப்புறம் தண்ணிச் சத்தம். குளத்தை ஒட்டித்தான் என் அறை என்பதால், சதா எங்காது இதுபோல அசம்பாவிதச் சத்தங்களுக்குத் திறந்தே இருக்கிறதாலேயும் தான் நான் எழுந்தேன். இல்லன்னா... இப்போ மீனு இல்லை...”

மனோ நின்றுவிட்டான். “யார்?” கேள்வி கிசுகிசுப்பாய் வந்தது.

“தெரியலை... எதுக்கு அந்நேரம் மீனு அங்கே வரணுங்கறதும் புரியலை. ஆனா தரையில் விரித்திருந்த மெத்தை மீது அவள் நின்றுருக்க வேண்டும். அந்நேரம் அது அவள் கால்களுக்குக் கீழிருந்து உறுப்பாக இருக்கிறது... முதலுதவி செய்து இவளைப் பிலோவிடம் ஒப்படைத்த பின் நான் மீண்டும் ஓடிப்போய்ப் பார்த்தேன். ஒரே கணியில் அடுக்கிய மெத்தைகளில் ஒன்று மட்டும் ஓரடி பின்தள்ளிக் கிடந்தது!”

“கடவுளே... யார்?” என்றான் மனோ மறுபடியும். சைமன் முதலாளியின் வெளிறிய முகத்தை விநோதமாய்ப் பார்த்து, பின் விலகி நடந்தார்.

அன்று சுற்றிலும் இருந்த கழிமுகப் பகுதிகளை மின்படகில் விருந்தினர்களுடன் சுற்றி வருவதாய்த் திட்டம். கேரள மக்கள் தண்ணீரின் நடுவே குடித்தனம் செய்யும் பாங்கே தனி.

முப்புறம் நீர்குழி, ஒருபுறம் மட்டும் பாய்விரித்தாற்போலப் போகும் மண்பாதை. சிலபேருக்கு அதுவும்கூட வாய்க்காது. நாற்புறமும் தண்ணீர்தான் - வீட்டுக்கும் மண்மேடைத் தவிர!

பிற ஊர்களில் வீட்டின் வாசலில் சைக்கிள், கார் போன்ற வாகனம் நிற்பதுபோல, இங்கு வாசலில் ஒரு படகு கட்டப்பட்டு அசைந்து நிற்கும்! முண்டு கட்டிய எளிய பெண்கள் அங்கும் சலிக்காது வாழ்க்கை நடத்துவது பார்க்க அலாதி அழகு.

மனோரஞ்சனுக்குமே படகுப் பயணம் பிடிக்கும். ஒரு மணி நேரம் விரைவுப் படகில் இருந்தபடி கண்ணுக்குக் குளிரவும் வித்தியாச முமான காட்சிகளைப் பார்ப்பது நூதன் உற்சாகம் தரும்.

ஆனால் இன்று அதற்கான மனநிலை இல்லை.

'நான் வரவில்லை' என்று விருந்தினரிடம் சொல்லி அனுப்பினால் போதாது. சகாயமூர்த்தியிடம் போய் தான் உடன்வர முடியாது பற்றிக் கூறி, மன்னிக்கக் கோர வேண்டும். அவர்கள் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டதாகக் கூறி...

இத்தகு நினைப்புகளுடன் சகாயமூர்த்தி தங்கியிருந்த விசேஷ விருந்தினர் அறையின் படியேறியவனை உள்ளிருந்து உருண்டு வந்த அவர் பெருங்குரல் அப்படியே நிறுத்தியது.

“சபாஷ்! சரியான போட்டி!”

தன்னையும் அறியாமல் அந்த உற்சாக வீராப்பு வார்த்தைகளுக்கு மலர்ந்த அவன் முகம் மறுநொடி கருத்தது.

“மாறி மாறி ரெண்டு பெண்டுகளும் ஆடும் நாடகம் பிரமாதம். இந்தப் பெண்... அதாம் மீனா, அழகில் உன்னை நெருங்கி வருவது போலத் திறமையிலும் சோடை போகவில்லை. இளநீரில் விஷம் கலந்தாள் என்பது போல நீ பாவ்லா காட்டினாய். அவளோ நடுஇரவில் குளத்தில் விழுந்து தத்தளிக்கிறாள். மனோரஞ்சனின் கரம்பற்றுவதில் உங்க இருவருக்கிடையே செம போட்டி. அவள் துணிந்தவள்தான். நீச்சல் தெரியாதவள் ஆழப்பகுதியில் யாருமற்ற அர்த்தசாமத்தில் விழுவதென்றால்... ஊசும்... நீந்தத் தெரியாது என்று அவள் சொல்வது பொய்யாய்த்தான் இருக்கவேணும்...”

“இல்லைப்பா... அது உண்மை. அவளுக்கு நீச்சல் தெரியாது.”

“வந்த ரெண்டு நாட்களில் உனக்கது எப்படித் தெரியும், நீலு... ஏன் அப்படிச் சிரிக்கிறே?”

“எவளும் எனக்குச் சரியான போட்டி கிடையாதுப்பா. என்னிலே கால் பங்கு துணிச்சல் அவளுக்கு வராது.”

“நீ என்ன சொல்றே?”

சற்று முன்பு ஆரவாரித்த சகாயத்தின் குரல் தாழ்ந்து தழைந்தும் கூட மனோரின் அவசர செவிக்கு அது தப்பவில்லை.

“எப்போ அதைச் சொல்லக்கூட உங்களுக்குத் துணியில்லையா?”

“நீதான் அந்தப் பெண்ணைக் குளத்தினுள் தள்ளிவிட்டியா?”

நம்ப முடியாது உறைந்து நின்றான். பார்வைக்கு அத்தனை அம்சமான இப்பெண்ணிடம் இத்தனை அரக்கத்தனமா?

“கம்... நீங்க செய்திருக்க வேண்டிய காரியம்ப்பா. ஆனால் உங்களுக்குப் புத்தி, பலம் ஏதும் போதாதுப்பா. வெறுமனே ரப்பர் எலாட்டிக் கணக்கு வழக்குப் பார்த்து மழுங்கிடுச்சு. நாம அவரை... அதாம்... மனோவை முதன் முதலில் சந்திச்சோமே... அப்போ... கவனிச்சீங்களா?”

“எ... எதை?”

“அவர் வீடியோவில் பார்த்ததைவிட நேரில் கம்பீரமாய்த் தெரிஞ்சார்கு நான் பூரிச்சேன். ஆனா அவர் முக பாவனை எனக்கு ஏமாற்றம் தந்தது...”

“ஏன்?”

“என்னை முதன் முதல் பார்க்கறவங்க முகங்களை நீங்களுந்தான் எத்தனை முறை பார்த்திருக்கீங்க...”

“உம்... கண்ணும் வாயும் விரியும். இது யாரு பெண்ணா, யட்சணியாங்கற ஒரு தடுமாற்றத்திலே...”

“அந்த ரியாக்ஷன் எனக்கு டானிக் மாதிரி. ஆனா அன்னைக்கு நான் அத்தனை கவனமாய் அலங்கரிச்சப் போய் நின்னும் கூட மனோரஞ்சன் கண்ணில் அந்த அசந்த தடுமாற்றம் வரலை. மரியாதையாய் ஒரு பார்வை - அளவான சிரிப்பு. அவ்வளவோடு அவர் கண் அந்த மீனு பொண்ணு மேலதான் போய்ப் பதிஞ்சது!”

“செக்ரட்டரி பொண்ணா?”

“உம்... இதை முளையிலே கிள்ளிறனும்னுதான் இளநீர் குடிச்சதும் மயங்கி விழுந்த நாடகம்...”

‘கடவுளே... இப்படியா பெண்கள் இருப்பார்கள்?’ திகைத்து நின்றான் மனோ. உள்ளே அலை அலையாய் ஆத்திரம்.

“நீலு... நீலும்மா! இத்தனை துணிச்சல் ஆபத்திலே கொண்டு விட்டிரும். அந்தப் பையன்... பெயரென்ன? ஆங்... அர்ஜுன், தன் சாவுக்கு நீதான் காரணமனு எழுதி வைச்சான். அது மறைமுகக் காரணம். ஆனா இந்த மீனாப் பெண் செத்திருந்தா அதன் நேரடி முழுக் காரணம் நீதான் - இது கொ... கொலை... புரியுதா? செய்றதை யோசிச்சுச் செய்...” தகப்பனது குரலில் வேசான நடுக்கம்.

“உஷ்... பயப்படாதீங்கப்பா எனக்கு வேண்டியதை ஏமாறாம எடுத்துக்கறேன்... இதிலென்ன தப்பு?”

“தப்புதான். எல்லாம் தப்பு. என் வளர்ப்பிலேருந்து. காலகக்கட்டி அழுத பையனை நீ உதறிச் சாகவைச்ச... பாவம்... இது...”

“பழம் பஞ்சாங்கப் பேச்சுப்பா... காலகக்கட்டின பாம்பு நம்மைக் கொத்தாமல் விடாது. நான் உதறியதால் அந்தப் பாம்பு தன்னையே கொத்திக்கிச்சு. இல்லைன்னா நானில்லையா பலி?”

“உன் விசயம் தெரியாத விஜயன் - அதாம் மனோவின் அண்ணன் நம்மை இங்கே தம்பி திருமணம் நல்லபடி முடிவாகட்டும்னு நம்பி அனுப்பிச்சான். இதெல்லாம் தெரிய வந்தால் இந்தப் பெரிய இடத்தில், நல்ல குடும்பத்தில் நமக்கு இடமில்லம்மா... இடமேயில்லை...”

புனை போலத் திரும்பி நடந்தான் மனோரஞ்சன்.

இன்னும் உடம்பில் அசதி இருந்தாலும் நாள் முழுக்க உறங்கியதில் மூளை விழித்திருந்தது. உட்கார்ந்து செய்யும் வேலைதானே! இன்னும் நான்கு பக்கங்களைத் திருத்தமாய் எழுதி... காலையில் மனோவின் பார்வைக்குத் தயாராகிவிடும்.

தன்னால் இன்று நேர்ந்த உபத்திரவத்திற்குப் பரிகாரமாய்ப் போகட்டுமே. எழுந்து கலைந்திருந்த உடையைச் சீர் செய்து கொண்டாள் மீனு. முடி முழுக்கச் சிக்கலில். சீப்பினரல் வார, உச்சந்தலை எரிந்தது. நீவி விட்டுக்கொண்டபோதுதான் தான் உயிரோடு இருப்பதே ஒரு ஆச்சரியம் என்பது முழுக்கப் புரிந்தது.

விரல்களால் கூந்தலைக் கோதிச் சிக்குப் பிரித்தவள்... மேலாகச் சீவிப் பின்னலிட்டாள்.

விரல்களில் இன்னும் சன்னமாய் நடுக்கம்... ‘புத்தியை வேலையில் அபிழுத்தினால் உடம்பும் நேராகும்!’ நினைப்புடன் கோப்பைக் கையில் எடுத்தாள்.

மனோரஞ்சன் சொல்லச் சொல்லத் தனக்கு மட்டுமே புரியும்படி கருக்கெழுத்தில் கிறுக்கலாய்க் குறிப்பெடுத்த காகிதக் கற்றைகள்... கொர்வையாய் எடுத்து எழுத வேண்டிய வேலைதான் இனி... கொப்பைப் பிரித்தவளுக்கு, தன் உச்சந்தலையை மீண்டும் யாரோ பற்றிப்பிழத்த வேதனை. அத்தனை தாள்களும் நுணுக்கமாய்க் கிழித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

'ஆண்டவா! இதென்ன சோதனை? யார் இதை நாசம் பண்ணினது?'

அப்படியானால், தான் மருந்து உபயத்தில் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நேரம் அறைக்குள் யாரோ வந்துதான் இருக்கிறார்கள். தன் மீது துவேசமுள்ள ஒரு நபர் - தண்ணீருக்குள் தள்ளிக் கொலை செய்யுமளவு வெறுப்பு... அத்தனை வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளத் தான் செய்த பாவம் என்ன?

அதிர்ச்சியிலிருந்து சற்றே மீண்டதும் மூளை சுறுசுறுப்பானது. கதவு தாழிடப்பட்டுள்ளதா என்பதைக் கண்டறியக் கண்களுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தது.

இல்லை! பாய்ந்து போய்க் கதவைத் தாழிட்டாள். உடம்பு எங்கும் ஒரு பயச் சில்லிப்பு... விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துப் போர்வைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். கண் மூடியதும் அந்தச் சத்தம் கேட்டது... 'டொக்... டொக்...'

யாரோ கதவைத் திறக்க முயற்சிக்கிறார்கள். பிலோமினாவாக இருக்குமோ? அவளானால் சத்தம் தருவாளே...?

மீண்டும் அச்சத்தில் பாரையாகி விட்டது போன்ற உணர்வு, மீனுவிற்கு. விழிகளை இறுக மூடினாள். சற்றுப் பொறுத்து, துணியைத் திரட்டி விழி பிரித்தபோது... சன்னல்புறமாய் அந்த வெளிச்சம் தெரிந்தது. மெழுகுவர்த்தியின் மிருதுவான வெளிச்சம்.

உள்ளே இருட்டாய் இருக்க, அவ்வொளி கண்களை ஈர்த்தது. சன்னல் கண்ணாடிகள் ஒளி பெற்றன.

மின்சாரம் இருக்கும் இவ்வேளை, யார் மெழுகுவர்த்தியோடு சன்னல் வழி எட்டிப் பார்ப்பது?

கூர்ந்து கவனித்தாள்.

பின்னணியில் எழுந்த முகம் நிழல் கலந்து, ஒளித் திட்டுகளுடன் விகாரமாய்த் தெரிந்தது... விழிகளை மூடி... அலறினாள் மீனு.

அத்தனை அதிகாலையில் முதலாளியை அங்கு எதிர்பாராத சைமன், புகைத்துக் கொண்டிருந்த சுருட்டை மறைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றார்.

மனோரஞ்சன் முகத்தில் புது அசட்டுக் களை!

யார் முதலில் பேச்செடுப்பது என்பதில் தடுமாறும் ஒரு அசட்டு மவுனம்!

"இராத்திரி இங்கேதானா, சைமன்?"

"ஆமா சார்... வந்து... மீனுப் பொண்ணு மறுபடி பயந்துகிச்சு."

அவன் முகம் கூர்மையானது. "என்னாச்சு?"

"சன்னல் வழியே ஒரு முகம் எட்டிப் பார்த்ததாம்.... அதான் இங்கேயே படுத்திட்டேன்..."

"நல்லது. ஆனா திடீரென்று இங்கே ஏதேதோ நடக்குது, சைமன்... புரியலை..."

குரலைத் தணித்த சைமன் - "அந்த வர்மா பயல் வந்ததி லெருந்து..." என்றார்.

'நீலோற்பலம் வந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு மணி நேரமும் எமகண்டமும், ராகுகாலமும் தான்!' என்று தனக்குள் கறுவிய மனோ, "அவன் நம்ப கொடைக்கானல் ஸ்டாப்தானே?" கேட்டான்.

"சரிதான். ஆனா மீனு அங்கேயிருந்து இங்கு மாற்றல் கேட்டு வரக் காரணமும் அவன்தான்..."

மனோவின் முகம் சற்று வேதனை காட்டியது.

"என்ன அவனும் மீனுவும் ஒருத்தரை ஒருத்தர்..." மேலே சொல்ல விரும்பாதவன் போல, காலுக்கடியே 'குவாக்... குவாக்' என்றலைந்த வாத்துக் கூட்டத்தை வெறித்தான்.

“விரும்பினாங்கன்னு நினைக்கிறீங்களா... யார் சொன்னா?”

வயது சைமனுக்கு அறிவை மழுங்கச் செய்யாமல் கூர்தீட்டி யிருந்தது. கூடவே வயது தந்த உரிமையையும் தயங்காது பயன்படுத்திக் கொள்வார்.

“இப்போ கொடைக்கானல் போயிருந்தேனே... அப்போ அவனே சொன்னதைக் கேட்க நேர்ந்தது.”

“உங்க காதில் விழ வேணும்னே புளுகியிருப்பான், அந்த வில்லன். மீனுகிட்டே வழிஞ்சு, பிறகு எல்லை மீறி வாலாட்டி யிருக்கான் வர்மா. வாலை முழுசாய் நறுக்காமல் விட்டுட்டாங்க. அதனாலதான் மீனு இங்கே வந்தது.”

“உங்களுக்கு இந்த விவரமெல்லாம்?”

“மீனு எதுவும் சொல்லலை. பார்த்தா சிரிச்ச நாலு நல்ல வார்த்தை பேசற பொண்ணு அது. ஆனா வர்மாவைக் கண்டதும் அது முகம் கருத்திருச்சு. தவிர, நீங்க சொல்றது போல, நடக்கறது ஏதும் சரியில்லையே... அதான் நேற்றிரவு கொடைக்கானலுக்கு “பேசி” மூலம் விவரம் தெரிஞ்சுகிட்டேன்.”

மனோவின் ஆர்வமான விழிகளை ஒரு கணம் நிதானித்து ரசித்த பின் தொடர்ந்தார் - “இங்கே என்கிட்டே பிள்ளையாய்ப் பழகின பையனுங்க இப்போ அங்கே இருக்காங்க. மீனுகிட்ட வாலாட்டின வர்மாவுக்கு ரெண்டு வார வேலை நீக்கமாம். மறுபடி அவன் அங்கேயே வர, மீனு இங்கே கிளம்பிட்டா... உறவில்லாத பொண்ணு சார் அது... குழந்தை மனசு...”

முதல் முறை மீனலோசனியைப் பார்த்தது இவன் நினைவில் சித்திரமாய்ப் பதிந்திருந்தது.

நட்சத்திரங்களும் நிலாவுமாய் ஜொலித்த இரவில் இவள் குனிந்து மீன்களோடு பேசிய அழகு மறக்குமா?

குழந்தை போல அவற்றோடு அவள் பேசியது அவனை இளக்கியது. மறுநாள் காலை தோழிக்குத் தாலி ஏறிய வேளை,

மீனு நெகிழ்ந்து அமுதபோது அவளை அப்படியே நெஞ்சோடு அணைத்து ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும் போல நெகிழ்ந்தானே.

இவள் இனி எதற்கும் கண் கலங்கக் கூடாது என்பது போன்ற ஆத்திரம்... இன்பப் பரபரப்பு...

அதுவரை அவனுக்குள் தோன்றாத நமைச்சல் அது. சொறியச் சொறிய இன்பம் கூடியது!

அவள் வேலையில் இருக்கும் இடத்தைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டவன் தானும் அங்கு போவதாய் முடிவெடுத்து விட்டான். ஆனால் மீனுவைப் பற்றி இவன் தற்செயலாய் விசாரித்தது வர்மாவிடம் என்பதுதான் துரதிர்ஷ்டம்!

மனோரஞ்சன் தன் முதலாளி என்பது அறியாத வர்மா சற்று அலட்சியம் ஆத்திரத்துடனே பதிலளித்தான்.

“இப்பதான் வந்தீங்க. அதுக்குள்ள தன்னைப் பத்தி விசாரிக்க வைச்சிட்டா பார்த்தீங்களா? அதான் நம்ப மீனு! பட்டவன் சொல்றேன் சார் ஏமாந்துடாதீங்க... ஆனா நீங்க ஏமாற வேண்டியதில்லைன்னு நினைக்கிறேன். பெரும் புள்ளியாத் தெரியறீங்க!” வெறுப்புடன் சொகத்துடன் அவன் கொட்டிய விஷ வார்த்தைகளை நம்பியதால் தானே மீனுவைத் தான் வார்த்தைகளால் வறுத்தது.

வில்லன் வர்மாவின் சதிக்கு இடங்கொடுத்து விட்டதை நினைத்துக் குறுகிப் புழுங்கியது மனம். சுதாரித்துக் கொண்டு கேட்டான் - “ஆங்...? அப்பறம் நேற்றிரவு ஏதோ?”

“அது மீனு பயத்தின் கற்பனையா அல்லது உண்மைதானான்னு தெரியலை சார். ஆனா அது என்னைத் ‘தாத்தா’ன்னு கூப்பிடும். அந்த பாசம் - வேணுவை நீச்சல் குளத்தருகே காவல் வைச்சிட்டு இங்க வந்து பருத்திட்டேன். தவிர...”

“சொல்லுங்க...”

“நீங்கயும் அதுவுமாய் எழுதிய காகிதங்களை யாரோ கிழிச்ச வைச்சிருந்தாங்களாம்!”

இவன் புருவங்கள் முடிச்சிட்டன. பழுப்பு விழிகளில் தீச்சடர் போலக் கோபம்.

கிழவர் சுமந்திருந்த சஞ்சலம் ஒரு குழந்தையைப் போல இவனிடமுமாய்த் தாவித் தொற்றிக் கொண்டது.

வர்மாவைத் தேடிச் கிளம்பினான்.

“பொழுதுபோக்குக்கான அறையில் இருக்கார், சார்... வரச் சொல்லட்டுமா?” என்ற சிப்பந்தியிடம் மறுப்பாய்க் கை அசைத்து விட்டு நடந்தான்.

வகைக்கொன்றாய் வீட்டினுள்ளேயே அமர்ந்து விளையாடும் ஆட்ட வகைகள் அங்கு அழகான மேசைகளில் பரப்பி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

அறைக்குள் வர்மா மட்டுமே. சதுரங்கப் பலகையின் முன் அமர்ந்து, ஒண்டியாய்க் காய்களை நகர்த்தியபடி. அரவம் கேட்டு நிமிர்ந்தவன் முகம் வெளிறியது... தடுமாறி எழுந்தான்.

மனோ முதலாளி என்று தெரிந்தபின்னும் பலர் இயல்பாய்ப் பழக, இவன் விழிகளில் ஏன் இந்தக் கலவரம்?

சில தினங்களுக்கு முன்பு தான் அவிழ்த்துவிட்ட பொய்கள்தான் காரணமா?

குற்றமுள்ள நெஞ்சின் குறுகுறுப்பு கண்களில்.

இவனையும் உடனே இத்தீவைவிட்டுக் கிளப்ப வேண்டும். இல்லையென்றால் மீனுவிற்கு ஆபத்து.

செயலில் இறங்கினான் மனோரஞ்சன்.

வர்மா சொன்னவை மீண்டுமாய்க் காதில் ஒலிப்பது போன்ற பிரமை.

“நீங்களும் கவுந்தாச்சா சார்? வெங்காயத் தோலு உரிக்கிற மாதிரி பின்னாடி திரியறவனுங்களை ஒவ்வொருத்தராய் உரிச்சு வீசிடுவா.

ற்போது கன்னங்களில் மீண்டும் நிற மாற்றம்.

பொற வரைக்கும் நீ... அவள்கூட...”

தல அவசரமாய்த் தட்டப்பட்டது.

உள்ளே வரலாம்.”

சார்... நம்ப வாடிக்கையாளர்களில் ஒரு சின்னக் குழந்தைக்கும் (போலக் காய்ச்சல், இப்போ வாந்தி எடுத்திச்சாம். அது அம்மா, சாப்பிட்டு அவர்றாங்க...”

பார்... எந்த அறை?”

மகம் என் அறை சார். அந்த ஜெர்மன் குடும்பம். மூணு வயசுப் குழந்தை ஒரேயடியாத் துவண்டிருச்ச...”

இப்போ... எழுந்து விரைந்தவன் அவள் தோள் தட்டி, “இப்ப உடுன், மீனா,” என்றான்.

வன் நிறுவனங்களிலும் இந்த விசித்திரம் உண்டு. வது முதலாளி இல்லாதவரை எந்தப் பிரச்சினை காங்கனாகவே தீர்த்து, சமாளிக்கும் ஊழியர்கள், அவர் தால்.

வாரிவரி ஓர் அணுவும் அசையாது’ ரீதியில் பிரச்சினையின் துடி தெரிந்த உடனேயே அவரிடம் ஒடித் தஞ்சம் புகுந்து மார்கள்.

மன பார்க்காத நேரம் விழுந்தால் துடைத்துவிட்டுத் தொடர்ந்து பின்னை, அவள் பார்த்துவிட்டால் சினுங்கி, ஆர்ப்பாட்டம் மூட போவதான்.

படிப்புன்னகையுடன் நினைத்த மீனுவிற்குள் அவன் இன்னும் திரும்ப தங்கிப் பேசியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே என்ற கம் தீவிரம் மலம் பற்றி என்ன பேச வந்தான் என்ற கேள்வியும் மாரி எழுப்பின.

இவன் பு
போலக் கோ
கிழவர்
இவனிடமும
வர்மாலை
“பொழுது
சொல்லட்டும
விட்டு நடந்த
வகைக்கெ
ஆட்ட வகை
பட்டிருந்தன.
அறைக்கு
அமர்ந்து, ஒ
நிமிர்ந்தவன்
மனோமு
இவன் விழி
சில தினா
காரணமா?
குற்றமுள்
இவனை
இல்லையெ
செயலில்
வர்மா
பிரமை.
“நீங்களு
பின்னாடி தி

அவன் மறுபடி வரும்வரை இதே இரவு உடையும், களைந்து உடையுமாயா நிற்பது? சேச்சே... குளித்து உடை மாற்றப் பரபரத்தான் போவோமா?”
அத்தனை நேசமாய்த் தன் தோளைத் தொட்டு விடை பெற்றான்.
நினைக்க நினைக்கக் குமிழ் குமிழாய்க் குதூகலம்...
ஆனாலும் அண்டாவில் சுடுநீர் நிரப்பி மேலுக்கு விட்டு என்னாரோ நான் வரமுடியாது. ஆனா என் சார்பிலே மீனுவைக் கிழித்துப் போன்னு...”
முன்பு தன்னைக் கொன்றிருக்கவும் கூடும்.
துடைத்தபடி, உடைக்காகத் துழாவினாள். கடைசியாக ஆங்காங்கே முத்துக்கள் பதித்த, சிவப்புச் சேலை என்று முடிவாகக் காதிலும் கைகளிலும் முத்து நகைகள்.
முகம் இன்னும் சற்றுப் பாவமாய் “ஹா!” என்றுதான் தெரிந்தது. அதை மறைக்கச் சிகப்பில் உதட்டுச் சாயமும், சற்றுப் பெரிதாய் பொட்டும் இட்டுக் கொண்டபோது...
“ஆங்! பிரமாதம்!” பாராட்டோடு நுழைந்தாள் நீலோற்பலம்.
“அட வாங்க... இன்னைக்குக் கிளம்பறீங்க போல?”
“யார் சொன்னா?” சிரிப்புக் குறைந்தது.
“இவர்... அ... முதலாளி வந்தப்ப சொன்னார்.”
“இப்படியொரு அதிசய முதலாளி! யாருக்கு உடையெல்லாம் முடியலன்னாலும் பதறி ஓடிப்போய்ப் பார்த்து... தோள்களைக் குலுக்கினாள் நீலோற்பலம்.
இன்று அவள் தோற்றம் வித்தியாசப்பட்டது.
கால்களின் நீளத்தை, வடிவத்தை எடுப்பாய்க் காட்டிய போது வெள்ளை ஜீன்சும், கையிலலாத பூப்போட்ட சட்டையும், முழுக்க மறைத்த குளிர் கண்ணாடி.
“இப்ப ஒரு வாடிக்கையாளர் குழந்தைக்கு முடியலன்னா போதும்னேனே... பிளீஸ்...” கொஞ்சினாள்.

“ஆங்... தெரியும். எங்கிட்டேயும் சொல்லிட்டுத்தான் ஓடறார். சரி போவோமா?”
“அ... எங்க?”
“படகுப் பயணம். என்கூட உன்னை அனுப்பறதாய்ச் சொன்னாரே நான் வரமுடியாது. ஆனா என் சார்பிலே மீனுவைக் கிழித்துப் போன்னு...”
“இல்லையே... அப்படி ஏதும் சொல்லலை.”
“நீ தயாராய் இருக்கிறதைப் பார்த்ததும், எங்கூட வரத்தான் இந்த படகான அலங்காரம்னு சந்தோசப்பட்டேன்!” குழந்தை போல தடுக்கலைப் பிதுக்கினாள் நீலு.
விசித்திரமான பெண் இவள். இளநீரில் ஏதோ பொடி கலந்ததைப் பார்த்தான் என வந்த அன்றே ஒரு போலிக் கலாட்டா. ஆனால் பார்ப்பதோ என்றும்றியாத குழந்தையினது வசீகரம். அத்தனை மயங்கிட ஆளை அசத்தும் அழகு.”
“வந்தியா... இல்லையா?”
“என... எனக்கு இன்னும் முழுக்க சரியாகலை.”
“அ... கம்மா அப்படினா எதுக்கு இத்தனை அலங்காரம்?”
“பழத்தி கிடந்தால் எப்படியோ இருக்குன்னு...”
“முன்னாலும் அதேதான் சொன்னார். கிளம்பு, தண்ணீரில் மிதந்து நதால் எந்த அனுப்பும் போன இடம் தெரியாது.”
“யானா இதைச் சொல்லத்தான் வந்தாரோ?”
“சரி போம், வாரேன்.”
“தயவுசெய்து போடும், வாங்க!” அதே தொனியில் பேசியவள், “தயவுசெய்து போடும் போதும்னேனே... பிளீஸ்...” கொஞ்சினாள்.

ஆரம்பத்தில் மெள்ளவே போன படகின் வேகம் ஐந்தாம் நிமிடம் கூடியது.

“ஒரு மணி நேரம் இதில் சுற்ற எவ்வளவு ஆகும், மீனு?”

“ஐந்நூறு ரூபாய்.”

“அடே! ஆனாலும் சதா இதற்குக் கிராக்கி இருக்கே.”

“பணக்காரர்களுக்கு ஐந்நூறு என்பது ஒரு நோட்டு - அவ்வளவு தான். அதிலும் இது ஒரு அற்புத அனுபவம். இங்கு காணக் கிடைப்பது வெறும் இயற்கை மட்டுமல்ல, இயற்கையோடு இணைந்த மனித வாழ்வையும்தான். கழிமுகம் முழுக்கப் பல வீடுகள்... பிள்ளைகளும் கிழவர்களும்பல குடித்தனங்கள்...”

“உம்... வாசற்படியிலேயே எல்லாரும் துணி துவைக்கறாங்க. அது ஒண்ணுதான் வசதி!”

நீலு சொன்னது போல வீட்டு வாசல்களிலும் பெண்கள் முழங்காலுக்கு மேல் முண்டை வழித்து உயர்த்திக்கொண்டு, துணி துவைத்தபடி... அல்லது பாத்திரம் விளக்கியபடி.

“காலையிலே ஒன்பதுக்குள் வந்தால்... பிள்ளைகள் தண்ணீர் குழந்த இந்த ஒத்தையடிப்பாதை வழியே பள்ளிக்கூடம் போவதைப் பார்க்கலாம்.”

“இங்கேயிருந்தும் கூடப் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது ஆச்சரியம்தான்.”

“இந்தியாவிலேயே அதிகம் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் உள் மாநிலம் இதுதானே. இனியும் தள்ளிப் போனால் நடக்கப் பாதையும் கூட இராது. ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு குட்டித் தீவு. போகவரப் படகுதான்!”

“ஏன் மெள்ளப் போறோம்? விரைவுப் படகுதானே இது? வேகமய் விடுப்பா...” முன்னாலிருந்து படகைச் செலுத்திக் கொண்டிருப்பவனிடம் உத்தரவிட்டாள், நீலு. அவனிடமிருந்து பதிலில்லை.

“இல்லீங்க, நீலு... இது குடியிருப்புப் பகுதின்றதால் மெள்ளத்தான் போக வேணும். படகு வேகமாய்த் தண்ணீரைக் கிழிச்சுப் போகும் போது சிதறும் நீர் அவங்க மூஞ்சிலே அடிக்குமே... அதான்...”

சமாதானம் சொன்னாள், மீனு.

“அடே அங்கே பார்த்தியா... மீன் பிடிக்கற படலம்!”

முண்டு உடுத்த மூதாட்டி ஒருத்தி தூண்டிலுடன் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றிருந்தாள். மூக்குக் கண்ணாடி போட்டிருந்த அவள் மறுகையால் சுருட்டும் புகைத்தது பார்க்க நூதனமாய் இருந்தது.

சின்னப் படகுகளில் துடுப்புத் துழாவியபடி வந்த சிலர் தங்கள் வீட்டு வாசல் அடைந்ததும், லாவகமாய்ப் படகைக் கட்டிவிட்டு வீட்டிற்குள் தாவினர்.

“தினம் இவங்க சாப்பாட்டில் மீன் உண்டு... இல்லியா?”

“ஆமா. அதுவும் தாங்களே பிடிச்ச மீன்!”

படகு வேகமெடுத்தது.

“இப்போ குடித்தனப் பகுதிகளைத் தாண்டியாச்சா?”

“ஆமா. ஆனா இடையிடையே மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகள் வருங்க, நீலு.”

இப்போது பார்த்த புறமெங்கும் தண்ணீர்தான். படகு கீறியதால் சற்றே சலிப்பும் சுழிப்புமாய் ஆடிக் குலுங்கியது நீர்ப்பரப்பு.

அதன் மீதெங்கும் ஆடை போல நீர்க்கொடிகள்... ஆம்பல் மலர்கள். சற்றே நீருக்குள் கூர்ந்து பார்த்தால் நெளியும் நீர்ப்பாம்புகளும் புலப்படும். சில சற்றே தலை உயர்த்திப் பிளவுபட்ட நாக்குகளை நீட்டுகையில் பார்ப்பவர்களுக்குச் சிலிர்க்கும்.

“யப்பா... யாரோ மெனக்கெட்டு விதைச்சது போல எத்தனை அடர்த்தியாய்ச் செடியும் பூவும்! மகா அற்புதம்...!”

ரசிப்பு மும்முரத்தில் எழுந்தே நின்றுவிட்டாள் நீலோற்பலம்.

“ஐயோ...! எழுந்து நிற்காதீங்க... படகு வேகமாய்ப் போகையிலே நீங்க தடுமாறினா தண்ணீருக்குள்ளே...”

“நான் உன்னைப் போலில்லை... நல்லா நீந்துவேன்...”

“இங்கே நீச்சல் சாத்தியமில்லை. மேலே அழகாய்த் தெரியுமா இச்செடிகள் உள்ளே மகாசிக்கலாய் வேர் பரப்பியிருக்கும். நான் நீச்சலென்று கை காலை அசைக்க, வலைபோலப் பின்னிச் சிக்க வைக்கும் - மீளவே முடியாது.”

“ஓகோ? அப்போ இதுதான் சரியான இடம்...!”

கண்ணாடியைக் கழற்றினாள். விழிகள் ஒரு வித்தியாசமான வெறியுடன் மின்னின.

மீனுவை நெருங்கினாள்.

பழுதற்ற அந்தப் பளிங்கு முகத்தில் எப்படி இத்தனை விகாரம்?

உதடுகளின் குரூர்ச் சிரிப்பில் அது முற்றிலும் வேற்று முகமாய் மாறிப்போனது.

“ஏன் நீலு... என்னாச்சு?”

தடுமாறிய மீனுவிற்கு நினைவில் பொறி தட்டியது.

நேற்றிரவு சன்னல் வழியே மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியில் தன்னை உறுத்துப் பார்த்தது இதே முகம்தான் - என்று!

தான் நீலுவின் ஆன்மாவைத் தரிசித்து விட்டது புரிந்த அழுக்கான பாவ ஆன்மா... அன்பற்றதால் சேர்ந்த அழகான தன்னலத்தால் இறுகிய பாவம்.

நெருங்கிக் குனிந்தவளிடமிருந்து ஒடுங்கினாள். இயந்திரப் படகு ஆக்ரோசமாய் நீரைக் கிழித்துப் பயணித்தது. டீசல் இயந்திரத்தின் கரூர் ஒலி...

கத்தலாமா? கத்தினால் யார் உதவிக்கு வருவார்கள்?

படகு செலுத்துபவனைத் தவிர யாருண்டு?

தவிர இது விளையாட்டாகவும் இருக்கலாம். ஒரு சின்ன நாடகம். இளநீர் அருந்தியதும் குற்றயிரானது போலச் சரிந்தவளின் அடுத்த காட்சியோ?

“விளையாடாதீங்க, நீலு... இங்கே தவறி விழுந்தால் விளையாயிடும்...”

“இந்த முறை குறி தவறாது, மீனா. காலை வாரித் தள்ளினேன்னா நீ ஜல சமாதி.”

“ஏன்... நான் என்ன தப்பு செய்தேன்...?” உலர்ந்த நாவு குழறியது.

“மனோவசியம்...!”

“அ... என்ன?”

“மனோவை வசியம் செய்து விட்டாயே!” சிரிப்பில் முகத்தின் கொடூரம் கூடியது.

“நீ அழகுதான் என்றாலும் என்னைப் போல அசத்தும் பேரழகில்லை. பணம், அந்தஸ்தில் ஒன்றுமில்லாத பூஜ்ஜியம். ஆனாலும் மனோ உன்னைப் பார்க்கும் பார்வையில், யப்பா... அத்தனை காதல்!”

“நீ... நீங்க தப்பா புரிஞ்சிட்டிருக்கீங்க நீலு... நாங்க சந்திச்சு பத்து ட்கள் கூட ஆகலை. அவர் என் முதலாளி.”

“பத்து நாள் ரொம்ப அதிகம். இன்னும் நாலு நாள் தாமதமாய் நிதிருந்தேனானால் உங்க கல்யாண அட்சதைதான் நான் தூவியிருக்கணும்...”

இன்னும் சற்று நேரம் பேச்சில் இழுத்தடித்தால் மறுபடி குடியிருப்புப் பகுதி வந்துவிடும். தண்ணீரும் இத்தனை ஆபத்தின்றி... தவிர இதென்ன பேச்சுப் புதுப் பாதையில் உருள்கிறதே? மனோ தன்னைக் காதலிப்பதாய் இவள் பேசுவது காதில் தேன் பாய்வது போல இனிக்கிறது. வேறொரு சமயமாயிருந்தால் ரசித்திருக்கலாம்.

“அப்போ... நேற்று என் அறையில் எட்டிப் பார்த்தது?”

“நானேதான். படுக்கைக்குத் தீ வைச்சுடலாம்னு பார்த்தேன்... அதுக்குள்ளே நீ கதவிற்குத் தாழ் போட்டுட்டே...”

“எழுதியதை எல்லாம் கிழிச்சது...?”

“வேற யார்? பல்லைக் காட்டி மயக்கியபடியேதான் நீ அதையெல்லாம் எழுதியிருப்பே? மனோவும் உன்னையே ‘ஈ’ன்னு பார்த்தபடி சொல்லியிருப்பார்.”

“அது அவரது அடுத்த வியாபாரத் திட்டம்.”

“கல்யாணம்தான் இப்போதைக்கு அடுத்தது. அதுவும் என்னோடு. நாங்க ஜோடியாய் நின்னா எப்படியிருப்போம், மீனு?”

கற்பனை செய்யப் பயம் இடந்தரவில்லை.

மற்ற காரணம் - பெண் மனம்.

மனோரஞ்சனை வேறு யாருடனும் மாலையும் கழுத்துமாய் நினைத்துப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தது - வலித்தது.

“பதில் வரலை பார்த்தியா? உனக்கும் அவர் மேலே நோக்கந்தான். அழகும் ஆஸ்தியுமாய் ஒருத்தர்... மம்...?”

திடீரெனக் குனிந்த நீலு, மீனுவின் கால்களை இறுகப் பற்றினாள். அப்படியே அவளைப் பின்புறமாய்த் தூக்கி வீச மூச்சுக் கட்டியபோதுதான்... மீனுவிற்கு ஆபத்தின் முழுமை புரிந்தது. படகின் இரும்புக் கூரையைப் பற்றியவள் கூச்சலிட்டாள்.

“ஐயோ...! காப்பாத்துங்க... ஐயோ... படகோட்டி...!”

“ஆ... அது யார் தெரியுமில்லை? உன் பழங் காதலன் வர்மா!”

இருந்த ஒரே நம்பிக்கை இழையும் அறுந்து, பயம் மென்னியை இறுக்கியது.

கால்களை உதைத்தாள் - ஆனால் நீலுவிற்கு நல்ல உயரமும் அதற்கேற்ற உடம்பும். விளையாட்டுப் பயிற்சிகளில் உரமேறிய உடல்.

‘மீண்டும் தண்ணீருக்குள்ளா...? மறுபடியும் இரு நாட்களுக்கு முன்பே தான் அனுபவித்திருந்த அவஸ்தையா...? இம்முறை மரண வாசலிலிருந்து மீள முடியுமா?’

ஈரம்பட்ட படகின் விளிம்பு வழக்கியது. இனி எந்த நொடியும் இப்பழுப்புத் தண்ணீருக்குள்... வழவழக்கும் நீர்க்கொடிகள்... பாம்புகளுடன்!

கண்களை மூடியவள் கடவுளை நினைத்தாள். கூடவே மற்றுமொரு முகம் இதயத்துள் சிரித்தது - மனோரஞ்சன்!

“ஆ...!”

இது தன் குரலா? இல்லை, அலறியது தானில்லை... யார்?

கண் திறந்தாள்.

நீலோற்பலத்தின் நீளக் கூந்தலை இடது கையில் முறுக்கித் தூக்கியிருந்தது ரஜீவ்!

“ஓ... ஓ...! ரஜீவ்... நீ எப்படி இங்கே?” நிம்மதியில் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

“சைமன் தாத்தா சொன்னார் - ‘எச்சரிக்கையாய் இரு... கண்களைத் திறந்தே வை!’ன்னார். நானும் அவர் ஏதோ பொழுது போகாம கற்பனை செய்றார்னு நினைச்சேன். நம்பக்கூடிய சமாச்சாரமா இதெல்லாம்? இடையே புகுந்தால் முழு விவரமும் தெரியாதேன்னுதான் ஒதுங்கியிருந்தேன்... ஆனா கொலை செய்ற அளவுக்கு இந்தம்மா துணிவாங்கன்னு சத்தியமாய் நான் நம்பலை, மீனு... ச்சே...”

தலையை உலுக்கிக் கொண்டவன் - “இது முழுக் கிறுக்கு... அல்லே!” என்றபடி கையை உலுக்கினான்.

லகான் முரட்டுத்தனமாய் இழுக்கப்பட்ட குதிரை போல விழி பிதுங்கித் திமிறினாள் நீலு.

“ஐயோ... எம் முடி...!”

“ஓகோ! உங்க முடி சர்க்கரை, மத்தவங்க உயிர் குப்பை - அப்படித்தானே?”

“வர்மாதான் படகு ஓட்டறதாய்...”

“எம்.டி. அவனைக் காலையில் வேலையை விட்டுத் துரத்திட்டார் மீனு. என்னைக் கூப்பிட்டு அவன் பெட்டி அடுக்கி, படகிலேறித் தீவை விட்டு வெளியேறுகிறவரை கூடவே இருக்கச் சொன்னார் - எனக்கு விவரம் புரியலைன்னாலும் செய்தேன். படகில் போகும்போதுதான் படகுக்காரர் அவன்கிட்டே பேச்சு கொடுத்தார்.”

பேசியபடியே அவன் நைலான் கயிற்றால் நீலுவின் கைகளைப் பின்புறமாய்ச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“அவங்களைக் கட்ட வேண்டாமே - முதலாளியோட விருந்தாளி.”

“சீக்கிரம் சர்க்கார் விருந்தாளி. படகு எந்திரத்தை நிறுத்தி வைச்சிருக்கேன். இதைக் கட்டிப் போட்டாத்தான் நிம்மதியாய் மறுபடி நாம கரை சேர முடியும். தானே கூட நீரில் குதிச்சாச்சுன்னா வம்பு...”

“ம்ம்...” தலையாட்டினாள் மீனு.

“காலையும் கட்டி ஓரமாய் உருட்டி வைப்போம். படகு இப்போ செம வேகமெடுக்கும் - அம்மணிக்குக் குஷியான அனுபவ மாயிருக்கும்... இன்பச் சவாரி!”

“ஏதோ சொல்ல வந்தியே...?”

“வர்மாவோ ‘பேசாதே’ங்கறது போல, படகுக்காரனுக்கு ஜாடை காட்டறான்! சந்தேகமாயிருச்சு. வர்மா கன்னத்தில் நாலு விரல் தடம்.

முதலாளிகிட்டே அடி வாங்கினாம் போல... அந்தளவு போகணும்னா பயல் மகா குசம்பு பண்ணியிருக்க வேணும்னு...”

“ம்ம்... சொல்லு...”

“நானும் ரெண்டு வைச்சேன்...”

“அடியா?”

“பின்ன - பண்ணின காரியத்துக்கு முத்தமா?”

அந்நிலையிலும் அவளுக்குச் சிரிப்பு மெள்ள எட்டிப் பார்த்தது.

“பயல் விசயத்தைக் கக்கிட்டான். இந்தம்மா தனக்கு இந்தச் சதி வேலையில் கை கொடுக்கக் கேட்டிருக்காங்க. வர்மாவும் இரண்டு, முனு முறை படகு ஓட்டப் படகுக்காரனிடம் பயிற்சி எடுத்திருக்கான். அவனைக் கரையில் வீசி எறிஞ்சிட்டு தலை தெறிக்க இங்கே ஓடி வந்தேன்... நீங்க வருமுன்னே படகில் ஏறி உட்கார்ந்து... காத்திருந்தேன்...”

“ரொம்ப நன்றி ரஜீவ்...” நன்றி கூறிய உதடுகள் நடுங்கின.

“வருங்கால முதலாளி அம்மாவுக்கு இதுகூடச் செய்யலைன்னா எப்படி? இன்னும் ஐம்பது வருடத்துக்கு இதைச் சொல்லிப் பீற்றியே இங்கே ராஜாவாய்க் கழிச்சிடமாட்டேன்...” கண் சிமிட்டினான்.

இதென்ன எல்லோரும் ஒருமுகமாய் இப்படியே பேசுகிறார்கள்... அவள் மனசுக்குள் எட்டிப் பார்த்தாற்போல... அதிர்ச்சியில் அவளுக்கு அதிகம் யோசிக்க முடியவில்லை. அயர்ந்து போனாள்.

21

“உன்னைவிட்டுப் பத்தே நிமிடம் விலகினால்... அதற்குள் இப்படியொரு ஆபத்து...” மருகினான் மனோ.

“அவளுக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுங்க - நாலு மணி நேரமாவது தூங்கட்டும். கலங்கிட்டா!” என்று அன்பு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான்.

அவளுக்குப் புரியவில்லை.

சில நாட்களுக்கு முன், 'வெளிநாட்டுக் காரும் அழகுமாய் வாலிபனைக் கண்டால் விடமாட்டீர்களே!' என இகழ்ந்தவன் இப்போது இப்படி உருகுவது ஏன்?

ஏற்கெனவே ஒரு மாதிரியான பேச்சுக் கிளம்பியிருக்கிறது.

இந்த விசேஷக் கவனிப்பு அதை மேலும் கிளறிவிடுமே!

பிலோமினா விழுங்கச் செய்த மாத்திரையின் உபயத்தில் அவள் ஆழ்ந்து உறங்கிப் போனாள்.

எழுந்தபோது இருட்டி இருந்தது.

ஆனால் அவள் பயந்துகொள்ளக் கூடாது என்றே மங்கலாய் இரு விளக்குகள் எரிந்தன.

எதிரே மனோராஞ்சன்.

சூரியனாய் இவனிருக்க இருட்டிலே... வாழ்வின் எந்நிலையிலுமே அவளுக்குப் பயமில்லையே...!

"நீங்க... ஏன் சார்...?"

"சிஸ்டரை அனுப்பறேன்... காபியும் வரும்!" என்றவன் வேறு பேச்சின்றி விலகினான்.

அவன் உருகியபோது நாணிய மனசு, அவன் விலக... தவித்தது.

பத்தாம் நிமிடம் பழங்கள், வடை, நெய் அப்பம், பழரசம் என்று விருந்தே வந்தது.

அவளைச் சாப்பிட வைத்த பிலோமினா, முகம் உடம்பை 'யூடிகொலான்' மணத்த துண்டால் துடைத்து வேறு உடுத்தி, தலையைத் தளரப் பின்னிவிட்டு வெளியேறினாள்.

"ஆ...! இது நான் உன்னை முதன் முதலில் பார்த்தபோது கட்டியிருந்த சேலை...!"

சிறு பையனைப் போல இடுப்பில் கைகளை வைத்து நின்ற மனோ உற்சாகமாய்ப் பேசினான்.

"இல்... இல்லை சார்... அது அந்திச் சிகப்பு..."

"இந்த வெள்ளையில் பூப்போட்ட சேலையில்தானே அன்றிரவு நீ நின்னே... மீன்களோடு பேசியபடி...!"

"புவனா கல்யாணத்திற்கு முந்தின இரவா?"

"ம்ம்... செடி மறைவிலிருந்தேன். தற்செயலாய்த்தான்... உன் பேச்சைக் கேட்டதுமே எனக்குள் ஏதோ நெகிழ்ந்தது. உன்னைப் பார்த்த கணமே என் மனசில் பதிஞ்சு போயிட்டே, மீனா..."

"அ... ஆங்..?"

"என்ன, மீன் மாதிரி வாயைத் திறக்கறே?"

"பொய்... விளையாடாதீங்க..."

"உண்மை... இங்கே எல்லாருக்கும் அது... அதான் என் காதல்... புரிஞ்சிருக்கு. நீ பொய்ங்கற..."

"எப்படி நம்ப? உங்க அந்தஸ்து ஒன்றே போதுமே..."

"முதன் முதல் நீ என்னைப் பார்த்தபோதே நான் உன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கலை... என் கண் உன்னோடு பேசலை...?"

"ஆமா... இல்லை... அதாவது அது பிரமைன்னு நினைச்சேன்..."

"ஐயோ... அப்போ எது உண்மை...?"

"நீங்க 'சுள்' என்னு பேசினீங்களே... பணக்காரங்கன்னதும் வலிய வந்து பேசி வலை விரிக்கறியான்னு... அதான் ஆழ்ந்த நினைவில் இருக்கு."

"மன்னிச்சிரு. மீனா. அன்பு பெருகினா கூடவே பொறாமையும் பெருகிடுது. ஒடை மீனாடன் பேசிய குழந்தை மனசுக்காரியாய்த்தான் உன்னை முதல்ல பார்த்தேன். ஆனா வர்மா உன்னைப் பற்றி வேறு விதமாய்ச் சொன்னான். அதை நம்பினதும் என் தப்புதான். பொறாமை என் கண்ணை மூடினதில் தாறுமாறாய்ப் பேசிட்டேன். ஆனா உன்னைப் பிரிய மனசில்லாமல் இங்கே வந்தேன்... வேலை இருந்தது உண்மைதான். ஆனா அதைச் செய்யத் தேர்ச்சி பெற்ற பலர் உண்டு.

உன்னை அறிய, பழகத்தான். ஆனா ஒண்ணு... நீ வேலையிலும் கெட்டி! எது எப்படின்னாலும் என் வாழ்வு உன் கூடத்தான். நிச்சயம் பண்ணிட்டேன்..."

மீனு இரகசியமாய்த் தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள். வலித்தது. ஆகக் கனவில்லை அது. மனோவையும் சீண்ட வேணும் போலத் தோன்றியது.

"நான் முன்பே யாரையாவது காதலிச்சிருந்தா?"

"அதையும் உன் மீன் தோழிகளிடம் சொல்லியிருப்பே! உனக்கு உறவுன்னு சொல்லிக்க யாரும் இல்லைன்னுதானே சொன்னே? உன் அக்கா பற்றி கூட மீன்களிடம் ஏதோ புகார் கூறினாய்...!"

மீனுவின் காதுகள் குடேறிச் சிவந்தன.

ஆக, அத்தனையும் ஒட்டுக் கேட்டு விட்டானா?

"ஆனால் வர்மா, உன் சல்லாப வேலைகளைக் கண்டு தாங்காமல் தான் உன் அக்கா கூட ஒதுங்கிட்டதாய் என் காதுபட யாரிடமோ பேசினான்."

"அவனுக்கு ஏன் அத்தனை வெறுப்பு என் மேல?"

"எட்டாத திராட்சை புளிக்கும்தானே?"

"நீலோற்பலம் கூட என்னை எத்தனை வெறுத்திருந்தால் கொலை செய்யுமளவு..." உடம்பு உதறியது.

கட்டிலில் அமர்ந்தவன் அவளைத் தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டான். அவன் இதயத் துடிப்பு அவளுக்குக் கேட்கத் தொடங்கியது. அந்த ஆண்மை, மார்பின் திண்மை மகா ஆறுதலாயிருந்தது.

"இனி அவளைப் பற்றிப் பேச்சு வேண்டாம், மீனு. புகுந்த இரண்டு, மூன்று நாட்களிலேயே என் வாழ்வைச் சூறாவளி போலச் சுழன்று நாசம் பண்ணிட்டா..."

"அவள் எத்தனை அழகு... அதுபோல அழகிக்குள்ளே..."

"கண்ணுக்கு அழகாக இருப்பது மட்டுமே அழகில்லை. இசையும், நறுமணமும், இனிப்பும், பூ மெத்தும் அழகின் பரிமாணங்களே. பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும் அத்திப் பழத்தின் உள்ளே புழுக்கள் இருக்கும்."

மிக மிருதுவாய்ப் பேசியவனை விழி விரியப் பார்த்திருந்தாள்.

"பெண்களில் அத்திப் பழங்கள் உண்டு."

"என்...ன...?"

"என்ன, மீனு?"

"இத்தனை அழகாய், கவிதையாய்ப் பேசுநீங்க?"

"அப்துல் ரகுமான் அழகு பற்றிக் கூறியது நினைவில் இருந்தது... சொன்னேன்."

"அர்த்தமுள்ளவற்றை நினைவில் இருத்திக் கொள்வதுகூட அழகுதான்."

"நீலு செய்த ஒரே நன்மை - நம் விசயம் இத்தனை சீக்கிரம் எல்லோருக்கும் தெரிய வைச்சதுதான்."

"இப்போது அவள்?"

"நியாயமானபடி போலீசில் புகார் தந்து அவளைச் சிறையில் தள்ளியிருக்க வேண்டியது. கொலை முயற்சிக்குண்டான சட்டம், சமூகத்திலிருந்து தப்ப முடியாது என்ற யோசனையில்லாத அழகு முட்டாள் அவள். ஆனால் குடும்ப நட்பு கருதி... அதெல்லாம் செய்யலை. ஆனா அவள் அப்பாகிட்ட பேசினேன். மனநல மருத்துவரிடம் காட்டிச் சிகிச்சை தரச் சொல்லி..."

"ம்ம்..."

கவிழ்ந்த அவள் கன்னத்தை அவன் சட்டைப்பித்தான் உறுத்தியது. அதை நிமிண்டித் திருகினாள்.

"எல்லாம் சரி... ஆனா நான் உங்களை விரும்பறதாய்?"

“தெரியும்.”

“எப்படி?”

“உன் கண் என் மேல் பட்டபோதெல்லாம் வேற என்ன சொல்லிச்சுன்னு நினைக்கறே? தவிர வேற யாரும் இப்படி என்மேல கொடி மாதிரி சாய்ஞ்சு, என் பித்தான்களைப் பிய்ச்சு எடுத்ததாய் எனக்கு நினைவில்லை!”

பொய்க் கோபத்துடன் விலகியவளை இழுத்து இறுக்கினான்.

“இந்த வர்மாப் பயல் மட்டும் இடையே குழப்பாட்டா இது நம் தேனிலவாய் இருந்திருக்கும், மீனா.”

“கல்யாணம் பற்றிப் பேசும் முன்னே தேனிலவு பற்றிப் பேசாதீங்க!”

“பெரியண்ணாகிட்ட ‘பேசி’ மூலமே விவரமெல்லாம் சொல்லிட்டேன். அவங்களுக்கு என்னைப் பத்தித் தெரியும். வெறும் புற அழகில் மயங்கற பயல் நானில்லைங்கற தைரியம்... நம்பிக்கை...”

“ஆக கல்யாணத்திற்குத் தடையில்லை...?”

முகம் மலர்ந்தாள்... நிம்மதியாய் மூச்சு இழைத்தது. “ஆனால் இன்பங்கள் எந்தத் தடையுமின்றிக் கைக்கு எட்டிவிட்டால் இனிக்காதில்லையா? அதற்குத்தான் போலும் இத்தனை இடறல்கள்...”

“போதும்... இனிக் கடவுள் நமக்கு ஆயுள் முழுக்க இன்பங்களே தரட்டும்.”

“அதற்கு விலையேதும் உண்டா?” அப்பாவியாய்க் கேட்டான்.

“இன்பங்கள் இலவசம்!” என்றாள் அவள் பூஞ்சிரிப்புடன்.

